

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

11 stycznia Nr. 1. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OBWIESZCZENIA MINISTRA SKARBU:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

1.

POROZUMIENIE

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o wzajemnej wymianie towarowej, podpisane w Warszawie dnia 11 października 1934 r.

(Ratyfikowane zgodnie z ustawą z dnia 26 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 191).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu jedenastym października tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisane zostało w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rzeszy Niemieckiej Porozumienie o wzajemnej wymianie towarowej wraz z jednym Załącznikiem o następującem brzmieniu dosłownem:

POROZUMIENIE.

RZĄD POLSKI

i

RZĄD RZESZY NIEMIECKIEJ

ożywione pragnieniem rozszerzenia wzajemnej wymiany towarowej zgodziły się na następujące postanowienia:

1) Rząd Polski stosować będzie przy przywozie do polskiego obszaru celnego wytworów niemieckich, wymienionych w załączniku, z wyjątkiem piwa (pozycja 272 polskiej taryfy celnej), najkorzystniejsze cła konwencyjne, obowiązujące w danym czasie na polskim obszarze celnym.

2) Rząd Rzeszy stosować będzie przy przywozie do niemieckiego obszaru celnego towarów polskich z numerów 74a, c, d oraz e, 75a oraz f, 76c, e, f oraz g, 80b oraz c, 82 i 83 oraz „fornierów" z 616 A niemieckiego statystycznego spisu towarów, najkorzystniejsze cła konwencyjne, obowiązujące w danym czasie na niemieckim obszarze celnym.

Rząd Polski nie będzie stosował ceł wywozowych przy wywozie do Niemiec drzewa z pozycyj 17 p. 1, 3 — 5 polskiej taryfy wywozowej dla konwencyjnych lub autonomicznych kontyngentów wywozowych.

3) Rząd Rzeszy będzie, przy przywozie masła, jaj i gęsi, uwzględniał w należyty sposób interesy polskie.

4) Świadectwa pochodzenia, które wymagane będą przez jedną ze stron przy przywozie towarów, korzystających, zgodnie z niniejszem Porozumieniem, ze zniżek celnych lub ze zwolnienia od cła, mogą być wystawiane przez władzę celną miejsca wysyłki wewnątrz kraju lub na granicy, albo też przez właściwą izbę przemysłowo - handlową, w Polsce również przez izby rolnicze lub urzędy wojewódzkie, w Niemczech również przez Hauptabteilung II der Landesbauernschaften lub przez urzędy handlu zagranicznego. Obydwa Rządy mogą wzajemnie porozumieć się co do udzielenia także innym, aniżeli wyżej wymienionym instytucjom lub też organizacjom gospodarczym jednego z obydwu krajów, upoważnienia do wystawiania świadectw pochodzenia, które władze celne drugiego kraju uznawać winny. W wypadku, gdy świadectwa te nie są wystawiane przez władzę celną, może Rząd kraju przeznaczenia żądać, aby były one zaświadczone przez jego placówkę dyplomatyczną lub konsularną, właściwą dla miejsca wysyłki towarów.

Świadectwa pochodzenia mogą być zredagowane zarówno w języku kraju przeznaczenia, jak i w języku kraju eksportującego; w tym ostatnim wypadku, urzędy celne kraju przeznaczenia mogą żądać przekładu.

Strona, która wymaga przedkładania świadectw pochodzenia, zakomunikuje drugiej stronie wzór świadectwa pochodzenia.

5) Porozumienie niniejsze będzie ratyfikowane. Dokumenty ratyfikacyjne wymienione zostaną w Berlinie, możliwie najrychlej.

Porozumienie niniejsze wchodzi w życie dziesiątego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i zawarte jest z terminem ważności do czternastego października 1935 r.

Sporządzono w dwóch oryginalnych egzemplarzach, w języku polskim i niemieckim.

Warszawa, dnia 11 października 1934 r.

L. S. *Szembek* L. S. *Moltke*

ZAŁĄCZNIK.

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru
z 10	Fasola do siewu
z 11	Soczewica do siewu
18 p. 1	Nasiona koniczyn, lucerny, przelotu, nostrzyka, komonicy
83 p. 1 a)	Wszelkie iglaste; laury
z b) I	Azalje (azalea indica), kamelje, orchideje (orchidea)
z b) II	Rododendrony
z c)	Erica
p. 2 c)	Wszelkie drzewa i t. d.
z 87 p. 1 b)	Bez, chryzantemy
z p. 2	Kwiaty cięte suszone
z 162 pp. 1, 2 a), b)	Łupek kwarcowy
185	Węgiel aktywowany
z 236 p. 1	Sok naturalny malinowy i wiśniowy bez cukru
z 272 p. 1	Monachijskie ciemne piwo w beczkach, beczułkach z drewna, żelaza, stali — ze stawką zł 35.— od 100 kg.
	UWAGA: Z wymienionej stawki celnej korzystać będzie monachijskie ciemne piwo, które będzie zaopatrzone w świadectwa wystawione przez Związek niemieckich browarów eksportowych (Towarzystwo zarejestrowane), grupa południowa (Verband der deutschen Ausfuhrbrauereien E. V. Gruppe Süd) w Monachjum, wizowane przez właściwy polski konsulat, że piwo zostało wytworzone w Monachjum.
280 z p. 1 a), b), c)	Wina winogronowe, niemusujące, o mocy 15^0 alkoholu i mniej
282	Wina musujące
423 z p. 3	Lakiery z pochodnych celulozy
429	Olejki eteryczne pachnące niezawierające spirytusu:
p. 2	inne, dla kontyngentu rocznego = 20 q za pozwoleniem Ministra Skarbu
434	Eliksiry i t. d. (cała pozycja)
437	Kremy, pudry i t. d. (cała pozycja)
439	Wody pachnące i t. d. (cała pozycja)
440 pp. 1, 2	Perfumy
453 pp. 1a), b) 2a), b)	Mydła toaletowe i t. d. (cała pozycja)
470	Żelatyna
471 pp. 1, 2	Wyroby z żelatyny
z p. 3	Wyroby z żelatyny, bronzowane, pozłacane, posrebrzane
488	Materjały plastyczne sztuczne na podstawie kazeiny, żelatyny, krochmalu, fenoli, mocznika, formaliny i t. p., jak galalit, bakelit, trolit i t. p.:
p. 2 b) I, II	inne — dla kontyngentu rocznego — 200 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu
490 z p. 1 i z p. 2	Środki zwilżające oraz inne preparaty pomocnicze, osobno niewymienione, używane do wykańczania wyrobów włókienniczych.
	UWAGA: Ze stawki celnej konwencyjnej korzystać będą środki zwilżające oraz inne preparaty pomocnicze osobno niewymienione do wykańczania wyrobów włókienniczych, podpadające pod poz. 490 pp. 1 i 2, które będą zaopatrzone w deklarację wytwórcy, że chodzi o środki lub preparaty do powyższego celu.

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru
	Deklaracja ta powinna być poświadczona przez właściwą Izbę Przemysłowo-Handlową i wizowana przez właściwy konsulat polski. Ponadto odbiorca tych środków lub preparatów powinien przedłożyć Urzędowi Celnemu deklarację, stwierdzającą, że towar przeznaczony jest do wyżej wymienionego celu; deklaracja odbiorcy powinna być poświadczona przez władze przemysłowo-administracyjne właściwego Województwa.
z 510 p. 1	Skóry lakierowane
525 p. 2b) I, II	Koty, króliki, zające
z 605 p. 2a), b)	Dywany, chodniki
z p. 3	Dywany, chodniki — strzyżone, oprócz osobno wymienionych
637 p. 4	Tiule, iluzje — z jedwabiu naturalnego
642	Koronki z włóknistych materjałów roślinnych
643 pp. 1, 2, 3, 4, 5	Koronki z innych materjałów włóknistych i t. d. (cała pozycja)
794 p. 2 a), b)	Celuloza bielona
848	Kamienie do szlifowania, polerowania, ostrzenia:
p. 2	sztuczne, oprócz osobno wymienionych, w płytach, krążkach, osełkach, pilnikach i t. p.:
a)	pumeksowe, również ze sztucznego pumeksu
z b)	z węgla drzewnego; osełki z rączką do ostrzenia kos
915	Szyby lustrzane szlifowane i t. d. (cała pozycja)
916	Szyby lustrzane i szkło taflowe z brzegiem szlifowanym (biseauté) podlegają cłu według stawek konwencyjnych poz. 913, 914 z dodatkiem 70%.
924 p. 1	Balony do fabrykacji żarówek
933 pp. 1, 2 i uwaga b)	Wyroby kute i t. d. — dla rocznego kontyngentu = 500 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu
935 pp. 1, 2	Odlewy stalowe i t. d. dla kontyngentu rocznego = 500 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu
954 pp. 1, 2	Gremple, taśmy gremplowe — dla kontyngentu rocznego = 200 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu
1000 p. 6 a)	Kosy
b)	Sierpy
1003 p. 5	Wiórniki drewniane z żelazami
p. 6	Wiórniki i t. d.
1018 p. 10 b)	Nożyce do strzyżenia owiec — ze stawką zł 100 za 100 kg
1023 z p. 3 a), b)	Latarnie samochodowe dla kontyngentu rocznego = 50 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu
1027 z p. 3	Ścienne grzejniki kąpielowe
1036 p. 2 a), b)	Osprzęt (armatura) i t. d.
1066 p. 1 a), b)	Maszyny do szycia i t. d.
1080 p. 1	Piece przemysłowe i t. d.
z 1099 pp. 8, 9, 10	Odkurzacze, froterki
z 1099 pp. 8, 9, 10	Przetwornice do aparatów do trwałej ondulacji włosów, nadchodzące razem z aparatami
z 1101 p. 9	Transformatory do aparatów do trwałej ondulacji włosów, nadchodzące razem z aparatami
1120 z pp. 1, 2, 3, 4	Przyrządy elektromedyczne nie wyrabiane w kraju — za pozwoleniem Ministra Skarbu UWAGA: Zniżka konwencyjna ma zastosowanie dla kontyngentu rocznego = 80 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu.
1127 z p. 1 a), b), c), d)	Druty pojedyncze, z wyjątkiem żelaznych i stalowych o średnicy powyżej 1,5 mm, pokryte emalją
1160 z p. 5 a), b), c), d), e), i)	Maszyny do mierzenia
1161 p. 6 a), b)	Maszyny do próbowania wytrzymałości tworzyw
1168 p. 1 a)	Przepływomierze cieczy, oprócz spirytusu, o wadze sztuki powyżej 10 kg
p. 7 z b) I	Błony fotograficzne, nienaświetlone, o szerokości 34 — 35 mm, z obu stron perforowane, w odcinkach poniżej 5 m, na szpulkach, do aparatów fotograficznych

Pozycja polskiej taryfy celnej	Nazwa towaru
1168 p. 7 z c) I	Błony rentgenologiczne nienaświetlone, niepalne
1175 p. 1	Pianina
p. 2	Fortepiany
1177 p. 1	Harmonje jedno i wielorzędowe
1179 pp. 1, 2, 3, 4	Instrumenty dęte (cała pozycja)
1180 pp. 1, 2	Instrumenty perkusyjne (cała pozycja)
1181 pp. 1, 2, 3, 4	Instrumenty strunowe (cała pozycja)
1214	Guziki porcelanowe i t. d. (cała pozycja)
1254	Sieczka i paciorki ze szkła, drewna i t. d. (cała pozycja) — dla kontyngentu rocznego łącznie z poz. 1255 = 3 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu
1255	Perły nieprawdziwe i t. d. (cała pozycja)—dla kontyngentu rocznego łącznie z poz. 1254 = 3 q — za pozwoleniem Ministra Skarbu
1256	Wyroby z sieczki, paciorków i pereł nieprawdziwych i t. d. (cała pozycja)
z 1258	Biżuterja nieprawdziwa, jak broszki, łańcuszki i t. p. na podstawie ustalonych w uwadze warunków:
p. 1	z materjałów pospolitych, oprócz osobno wymienionych, metali nieszlachetnych
z p. 2	ze szlifowanych naśladownictw kamieni szlachetnych i półszlachetnych, bez oprawy lub w oprawie metalowej, również posrebrzanej, pozłacanej.
	UWAGA: Biżuterja nieprawdziwa, objęta tekstem konwencyjnym, korzystać będzie ze stawek konwencyjnych, jeżeli będzie zaopatrzona w świadectwo, wystawione przez Izbę Przemysłowo-Handlową w Idar-Oberstein, Frankfurt n/M. — Hanau, Heilbronn, Pforzheim lub Schwäbisch Gmünd i wizowane przez właściwy konsulat polski stwierdzające, że wymieniony towar został wytworzony na terenie działania danej Izby Przemysłowo-Handlowej.

Zaznajomiwszy się z powyższem Porozumieniem i dołączonym do niego Załącznikiem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z postanowień w nich zawartych; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 10 maja 1935 r.

(—) I. Mościcki

L. S.

Prezes Rady Ministrów:

(—) W. Sławek

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) Beck

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 601).

2.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 24 grudnia 1935 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o wzajemnej wymianie towarowej, podpisanego w Warszawie dnia 11 października 1934 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu punktu 5-go porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o wzajemnej wymianie towarowej, podpisanego w Warszawie dnia 11 października 1934 r. dokumenty ratyfikacyjne powyższego porozumienia wymienione zostały w Berlinie dnia 20 grudnia 1935 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 602).

3.

PROTOKÓŁ

między Polską a Niemcami w sprawie normalizacji wzajemnych stosunków gospodarczych, podpisany wraz z załączonem do niego Porozumieniem o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych, w Warszawie dnia 7 marca 1934 r.

(Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dnia 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 148).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu siódmym marca tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisany został w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rzeszy Niemieckiej Protokół w sprawie normalizacji wzajemnych stosunków gospodarczych wraz z załączonem do niego Porozumieniem o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych, o następującem brzmieniu dosłownem:

PROTOKÓŁ.

Rząd Polski i Rząd Rzeszy Niemieckiej,

ożywione pragnieniem zakończenia anormalnego stanu w ich stosunkach gospodarczych oraz stworzenia przez niniejsze Porozumienie podstawy do dalszego rozwoju w drodze umownej ich wymiany handlowej, postanowiły co następuje:

I. Zniesione zostaną wzajemne zarządzenia bojowe, a mianowicie:

1) ze strony niemieckiej:

Stosowanie do produktów gleby i przemysłu polskiego pochodzenia taryfy maksymalnej (Obertarif), o ile stosowanie to nie zostało już uchylone przez rozporządzenia z 14 marca 1932 r. (Reichsgesetzblatt 1932, część I, str. 142) i z 26 marca 1932 (Reichsgesetzblatt 1932, część I, str. 166).

2) ze strony polskiej:

a) Załącznik 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z 11 października 1933 r. o zakazie przywozu niektórych (niemieckich) towarów (Dziennik Ustaw Nr. 79, poz. 561).

b) Stosowanie do towarów niemieckich ceł maksymalnych według rozporządzenia z 11 października 1933 r. (Monitor Polski Nr. 236, poz. 256).

c) Obwieszczenie z 10 marca 1926 r., dotyczące zabronienia przewozu zakazanych do przywozu towarów przez niemieckie porty i koleje żelazne (Monitor Polski Nr. 56) jak również dalsze zarządzenia w tej sprawie.

II. Pochodzenie towaru z niemieckiego lub polskiego obszaru celnego nie może w przyszłości stanowić powodu do jakiejkolwiek dyskryminacji przy stosowaniu i przyznawaniu autonomicznych ulg celnych, t. j. takich ulg celnych, które obowiązują

ogólnie na polskim lub na niemieckim obszarze celnym.

III. Rząd Rzeszy Niemieckiej stosować będzie do przywozu z polskiego obszaru celnego stawki ogólnej taryfy przywozowej celnej.

Rząd Polski stosować będzie do przywozu z Rzeszy Niemieckiej stawki II kolumny taryfy celnej przywozowej.

IV. Korzyści specjalne, które będą przysługiwały Niemcom przy stosowaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11 października 1933 (Dziennik Ustaw Nr. 79, poz. 561) stanowią przedmiot osobnego porozumienia.

V. Rząd Rzeszy Niemieckiej przyrzeka, że przy przywozie masła uwzględniać będzie w należyty sposób interesy polskie.

VI. Rząd Rzeszy Niemieckiej udzielać będzie pozwoleń na wywóz do polskiego obszaru celnego złomu wymienionego w numerze wywozowym 843 statystycznego spisu towarów, stosownie do porozumienia między przedstawicielami polskiego i niemieckiego przemysłu żelaznego z dn. 19 października 1933 r.

VII. W zakresie tranzytu zwierząt żywych, części zwierząt oraz produktów zwierzęcych, pochodzących z polskiego obszaru celnego, stosowane będą w Rzeszy Niemieckiej postanowienia, zawarte w załączonem specjalnem Porozumieniu.

VIII. Obydwa Rządy zaniechają we wzajemnych stosunkach gospodarczych wszelkiego rodzaju dyskryminacyj, powstałych jako skutek konfliktu gospodarczego.

IX. O ile po wejściu w życie niniejszego Protokółu jedna ze Stron, na skutek jego niekorzystnego oddziaływania lub też na skutek przedsięwziętych przez drugą Stronę zarządzeń w dziedzinie gospodarczej, uważałaby się za pokrzywdzoną, lub też o ile jedna ze Stron nie byłaby w możności dotrzymywać postanowień zawartych w niniejszym Protokóle, rozpoczęte będą bezzwłocznie, na jej żądanie, rokowania w celu zaradzenia temu stanowi rzeczy. O ile rokowania te w ciągu miesiąca, licząc od dnia wpłynięcia wniosku, nie doprowadziłyby do zadawalającego rezultatu, wówczas Strona, która uważa się za pokrzywdzoną, będzie miała prawo Protokół niniejszy wymówić. W tym wypadku straci on moc obowiązującą w miesiąc po wymówieniu.

X. Protokół niniejszy, który sporządzony został w dwóch oryginałach w języku polskim i niemieckim, będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione możliwie najrychlej w Berlinie. Protokół wchodzi w życie dziesiątego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych.

Sporządzono w Warszawie, dn. 7 marca 1934 r.

L. S. *J. Beck* L. S. *v. Moltke*

Załącznik do Protokółu z dn. 7 marca 1934 r.

POROZUMIENIE

o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych.

Do przewozu przez Niemcy w wagonach kolejowych pod zamknięciem celnem, lub jako przesyłki będą dopuszczone niżej wymienione zwierzęta żywe, części zwierząt i przetwory zwierzęce pochodzenia polskiego.

I. Zwierzęta żywe.

1) Jednokopytowe (wałachy, ogiery i klacze) jeżeli przy granicznem lekarsko - weterynaryjnem badaniu klinicznem pod względem chorób zaraźliwych, w szczególności nosacizny, uznane zostały za niepodejrzane.

2) Racicowe, jeżeli przy granicznem lekarsko-weterynaryjnem badaniu klinicznem pod względem chorób zaraźliwych, u przeżuwaczy w szczególności pod względem pryszczycy, zaś u świń w szczególności pod względem pomoru świń, uznane zostały za niepodejrzane.

3) Ptactwo wszelkiego rodzaju, jeżeli przy granicznem lekarsko - weterynaryjnem badaniu klinicznem pod względem chorób zaraźliwych uznane zostało za niepodejrzane.

4) Pszczoły, ryby, raki, zające.

Przewóz zwierząt racicowych i drobiu wymaga specjalnego pozwolenia, którego ważność wygasa, jeśli w ciągu trzech miesięcy nie zostało wyzyskane.

Pozatem należy dołączyć oświadczenie kraju przeznaczenia lub kraju dalszego przewozu, że zwierzęta będą przyjęte nawet w stanie zarażonym. Takie oświadczenie należy również dołączyć dla jednokopytowych, które mają być przewiezione. Przedstawienie oświadczenia przyjęcia nie jest wymagane, jeżeli wymienione kraje wydały ogólnie obowiązujące zobowiązania, że nadchodzące transporty nawet zarażone, w każdym wypadku będą przyjęte.

Przedstawienie oświadczenia o bezwarunkowem przyjęciu jest zbędne dla polskich przesyłek drobiu, które mają być przewiezione przez Niemcy do krajów zamorskich, jeżeli przy udzielaniu pozwolenia na wwóz, ubiegający się o nie złoży oświadczenie, że cały transport może być poddany ubojowi, w razie gdyby dalszy przewóz na okręcie okazał się niemożliwy z powodu zarażenia.

Przewóz zwierząt wymienionych pod 1) do 3) będzie dopuszczony tylko wtedy, gdy z towarzyszących papierów wynika, że przy załadowaniu zwierząt miało miejsce urzędowe badanie lekarsko-weterynaryjne i zwierzęta uznane zostały za wolne od chorób zaraźliwych.

Zwierzęta racicowe żywe mogą być przewożone tylko w wagonach tak urządzonych, że wypadanie lub wyciekanie zwierzęcych wydalin, brudu i przedmiotów mogących być przenośnikami zarazy jest niemożliwe. Również przy wagonach używanych

do przewozu drobiu należy dbać, aby podłogi wozów były niezniszczone i aby wydaliny zwierząt, części paszy, ściółka i t. p. nie mogły wypadać.

Dla przewozu żywych zwierząt jednokopytowych i żywego drobiu należy przedstawić świadectwa według wzorów a) i b), dla przewozu żywego bydła, owiec i świń według załączonych wzorów c), d) i e). Świadectwa winny być sporządzone również w języku niemieckim.

Karmienie i pojenie zwierząt żywych z wyjątkiem koni — jest dozwolone w obrębie Niemiec tylko wówczas, gdy może się odbywać bez wchodzenia do wagonu.

Gęstość załadowania zwierząt żywych w wagonach do przewozu bydła winna być dostosowana do ogólnie w tym względzie obowiązujących w Niemczech przepisów urzędowych ochrony zwierząt. Przepisy te zostaną zakomunikowane przez Rząd Niemiecki Rządowi Polskiemu.

II. Części zwierząt i przetwory zwierzęce.

1) Świeże mięso przeżuwaczy, świeże mięso wieprzowe i świeże mięso jednokopytowych.

Podłogi wagonów kolejowych, w których odbywa się przewóz mięsa świeżego, winny być uszczelnione tak, aby zapobiec przesiąkaniu cieczy z mięsa.

Jeżeli przy przewozie przez Niemcy będą przewożone w naturalnem połączeniu z tuszami zwierzęcemi również te narządy, których obecność obowiązuje przy przewozie w myśl § 12 ustawy Rzeszy o badaniu mięsa z dn. 3 czerwca 1900 (Reichsgesetzblatt 547), to w celu uniemożliwienia ponownego przywozu do Niemiec, mięso to winno być specjalnie oznakowane przez polską kontrolę mięsa. Sposób oznakowania zostanie uzgodniony między obu Rządami.

Przy przewozie mięsa bitych przeżuwaczy i świń winno być przedstawione świadectwo zdrowia, wydane przez właściwego urzędowego lekarza weterynaryjnego według załączonych wzorów f) i g), winno być ono sporządzone również w języku niemieckim.

2) Przyrządzone mięso wieprzowe, przyrządzone mięso przeżuwaczy i przyrządzone mięso jednokopytowych, łącznie z wyrobami kiełbasianemi i konserwami mięsnemi.

3) Słonina i tłuszcze w stanie topionym.

4) Ptactwo domowe i dzikie bite oraz wszelka zwierzyna bita.

5) Jelita, skóry, kości pozbawione części miękkich, kopyta, racice i rogi, wszelkie części w stanie wyschniętym na powietrzu.

6) Całkowicie przesolone kiszki i skóry.

7) Wełna, włosie, szczecina i pióra w stanie zupełnie suchym, ściśle opakowane w workach.

8) Narządy wydzielania wewnętrznego.

9) Masło, ser i jaja.

W razie wybuchu chorób zaraźliwych przewóz może być zakazany. Obie układające się Strony porozumieją się specjalnie w tym celu.

Rząd Niemiecki powiadomi Rząd Polski o wszelkich niedokładnościach i uchybieniach przeciw uzgodnionym postanowieniom o przewozie, stwierdzonych przez stronę niemiecką. Rząd Polski zobowiązuje się dbać o usunięcie i zapobieżenie tego rodzaju nieprawidłowościom i powiadomić Rząd Niemiecki o wydanych zarządzeniach.

Postanowienia niniejszego Porozumienia będą odpowiednio stosowane do przewozu przez kanał Cesarza Wilhelma. Szczegóły zostaną osobno uzgodnione.

Warszawa, dn. 7 marca 1934 r.

L. S. *J. Beck* L. S. *v. Moltke*

Wzór a.

I. ŚWIADECTWO POCHODZENIA DLA PRZEWOZU ZWIERZĄT JEDNOKOPYTOWYCH.

Poświadcza się niniejszem urzędowo, że poniżej szczegółowo opisane zwierzę jednokopytowe przeznaczone do przewozu pochodzi z miejscowości . . . .

z powiatu . . . .

Opis zwierzęcia:

Gatunek . . . .
Płeć . . . .
Wiek . . . .
Wzrost . . . .
Maść . . . .
Szczególne oznaki . . . . . .
Miejscowość . . . . . . Data . . . .
Władza miejscowa w . . . . .

(Pieczęć służbowa)

II. POŚWIADCZENIE LEKARZA WETERYNARYJNEGO.

Ważne 10 dni.

Poświadcza się niniejszem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że przeznaczone do przewozu, opisane w powyższem świadectwie pochodzenia zwierzę jednokopytowe

1. pochodzi z miejscowości, w której nie panują i w ostatnich 40 dniach nie panowały choroby przenoszące się na zwierzęta jednokopytowe,

2. było badane przy załadowaniu przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów przenoszących się chorób.

Miejscowość . . . Data . .

Urzędowy lekarz weterynaryjny

(Pieczęć służbowa)

Wzór b.

ZAŚWIADCZENIE LEKARZA WETERYNARYJ-GO NA PRZEWÓZ DROBIU.

Ważne 10 dni.

Zaświadcza się niniejszem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że . . . .
sztuk drobiu (. . . . gęsi, . . .
kaczek . . . . . kur, ... per-
liczek, ... indyków, . . .
gołębi) *)
przy załadowaniu były zbadane przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane oraz, że w czasie wysyłki w miejscu pochodzenia nie panowała żadna przenosząca się na drób choroba, podlegająca obowiązkowi zgłoszenia.

Miejscowość . . . . Data . . .

. . . . . .

Urzędowy lekarz weterynaryjny

(Pieczęć służbowa)

*) Niepotrzebne skreślić.

Wzór c.

I. ŚWIADECTWO POCHODZENIA NA PRZEWÓZ BYDŁA.

Poświadcza się niniejszem urzędowo, że poniżej szczegółowo opisane przeznaczone do przewozu zwierzę pochodzi z Polski i ostatnio przebywało w miejscowości . . . .
w powiecie . . . .

Opis zwierzęcia

Gatunek . . . .
Płeć . . . .
Wiek . . . .
Maść . . . .
Szczególne oznaki (piętna, znaczki uszne i t. p.)
. . . .
Miejsce przeznaczenia . . . . . .
Miejscowość . . . . . Data . . .
Urząd miejscowy w . . . .

(Pieczęć służbowa)

II. ZAŚWIADCZENIE LEKARSKO - WETERYNARYJNE.

Ważne 10 dni.

Poświadcza się niniejszem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że w miejscu pochodzenia zwierzęcia, poddanego badaniu lekarsko-weterynaryjnemu z wynikiem bez zastrzeżeń, w czasie wysyłki nie panowała żadna podlegająca obowiązkowemu zgłoszeniu, udzielająca się bydłu, choroba i, że tak w miejscu pochodzenia, jak i też w sąsiedzkich gminach nie panowały w przeciągu roku księgosusz i zaraza płucna, względnie ani w miejscu pochodzenia, ani też w promieniu 15 kilometrowym od miejsca postoju nie panowała pryszczyca w ciągu ostatnich 6 tygodni oraz, że powyższe zwierzę bezpośrednio przed wywozem znajdowało się w ciągu 6 tygodni w wolnej od zarazy miejscowości.

Miejscowość . . . . . Data . .

. . . . . .

Urzędowy lekarz weterynaryjny

(Pieczęć służbowa)

III. WETERYNARYJNE ORZECZENIE BEZPOŚREDNIO PRZED ZAŁADOWANIEM DO KOLEJOWYCH WAGONÓW BYDLĘCYCH.

Powyżej opisane zwierzę zbadałem w dniu dzisiejszym przed załadowaniem w . . . . .
i uznałem je za zdrowe. Zwierzę będzie skierowane przez *) . . . . do . . .

Miejscowość . . . . Data . .

. . . .

Urzędowy lekarz weterynaryjny

(Pieczęć służbowa)

*) Podać wyjściową polską stację graniczną i graniczną stację wyjściową kraju przewozu.

Wzór d.

I. ŚWIADECTWO POCHODZENIA NA PRZEWÓZ OWIEC.

Poświadcza się niniejszem urzędowo, że poniżej szczegółowo opisana(e) owca(e)*) przeznaczona(e) do przewozu pochodzi(ą) z Polski i ostatnio przebywała(y) w . . . .

Opis zwierzęcia (zwierząt)

Gatunek . . . .
Płeć . . . .
Wiek . . . .
Maść . . . .
Szczególne oznaki (piętna, znaczki uszne i t. p.)
. . . .
Miejsce przeznaczenia . . . . .
Miejscowość . . . . Data . .
Urząd miejscowy w . . . .

(Pieczęć służbowa)

*) Niepotrzebne skreślić.

II. ZAŚWIADCZENIE LEKARSKO - WETERYNARYJNE NA PRZEWÓZ OWIEC W ZWIĄZKU Z POWYŻSZEM ŚWIADECTWEM POCHODZENIA.

Ważne 10 dni.

Poświadcza się niniejszem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że owca(e) przy załadowaniu została(y) zbadana(e) przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznana(e), jako niepodejrzana(e), pozatem, że w miejscu pochodzenia w czasie wysyłki nie panowała żadna podlegająca zgłoszeniu, udzielająca się owcom choroba oraz, że ani w miejscu pochodzenia, ani też w sąsiednich gminach nie panował od roku księgoszusz, jak również, że ani w miejscu pochodzenia, ani też w promieniu 15 kilometrów od miejsca postoju nie panowały w ostatnich 6 tygodniach pryszczyca i ospa owcza.

Zwierzęta będą skierowane przez *) . . . .

do . . . .

Miejscowość . . . . . Data . . . . .

. . . .

Urzędowy lekarz weterynaryjny

(Pieczęć służbowa)

*) Podać wyjściową polską stację graniczną i graniczną stację wyjściową kraju przewozu.

Wzór e.

I. ŚWIADECTWO POCHODZENIA NA PRZEWÓZ ŚWIŃ.

Poświadcza się niniejszem urzędowo, że poniżej szczegółowo opisana (e) *), do przewozu przeznaczona (e) świnia (e) pochodzi (ą) z Polski i ostatnio przebywała (y) w . . . .

Opis zwierzęcia (zwierząt)

Gatunek . . . .
Płeć . . . .
Wiek . . . .
Maść . . . .
Szczególne oznaki (piętna, kolczyki uszne i t. p.) . . . .

Miejsce przeznaczenia . . . . .
Miejscowość . . . . Data . . . . .
Urząd miejscowy w . . . .

(Pieczęć służbowa)

*) Niepotrzebne skreślić.

II. ZAŚWIADCZENIE LEKARSKO-WETERYNARYJNE NA PRZEWÓZ ŚWIŃ W ZWIĄZKU Z POWYŻSZEM ŚWIADECTWEM POCHODZENIA.

Ważne 10 dni.

Poświadcza się niniejszem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że przeznaczone do przewozu, opisane w powyższem świadectwie pochodzenia . . . . . . (liczba) . . świnie zostały zbadane przy załadowaniu przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i uznane za wolne od objawów udzielających się chorób.

Dalej zaświadcza się przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że nie panowały:

1. księgosusz w ostatnich 6 miesiącach wogóle w Polsce,
2. w ostatnich zaś 6 tygodniach w miejscu pochodzenia i w promieniu
 a) 15 km — pryszczyca,
 b) 10 km — inna, za wyjątkiem gruźlicy, udzielająca się świniom choroba, a w szczególności zaraza świń, pomór świń, za wyjątkiem pojedyńczych przypadków wąglika i różycy świń.

Zwierzęta będą skierowane przez*) . . . .

do . . . .

Miejscowość . . . . . Data . . . . .

. . . .

Urzędowy lekarz weterynaryjny

(Pieczęć służbowa)

*) Podać wyjściową polską stację graniczną i wyjściową stację graniczną kraju przewozu.

Wzór f.

ZAŚWIADCZENIE LEKARZA WETERYNARYJNEGO NA PRZEWÓZ BITYCH PRZEŻUWACZY (MIĘSA PRZEŻUWACZY) *).

Zaświadcza się niniejszem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że poddane ubojowi na rzeźni publicznej w . . . .
i przeznaczone do przewozu . . . . .
(ilość lub kg) przeżuwacza (mięso przeżuwaczy):

1. pochodzą z miejscowości, w których, jak też i w ich obrębie o promieniu 10 km nie panowały choroby udzielające się łatwo przeżuwaczom;
2. były zbadane przed i po uboju i nie uznane za chore przez lekarzy weterynaryjnych upoważnionych do tego przez Państwo.

Miejscowość . . . . Data . . . .

. . . .

Urzędowy lekarz weterynaryjny)

(Pieczęć służbowa)

*) Niepotrzebne skreślić.

Wzór g.

ZAŚWIADCZENIE LEKARZA WETERYNARYJNEGO NA PRZEWÓZ BITYCH ŚWIŃ.

Poświadcza się niniejszem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, że poddane ubojowi na rzeźni publicznej w . . . . . .
i przeznaczone do przewozu . . . . .
(ilość lub kg) *) świń (mięsa wieprzowego)

1. pochodzą z miejscowości, w których, jak w ich obrębie o promieniu 10 km nie panowały choroby, udzielające się łatwo świniom;

2. były zbadane przed i po uboju i nie uznane za chore przez lekarzy weterynaryjnych upoważnionych do tego przez Państwo.

Miejscowość . . . . Data . .
. . . . .
Urzędowy lekarz weterynaryjny

(Pieczęć służbowa)

*) Niepotrzebne skreślić.

Zaznajomiwszy się z powyższym Protokółem, oraz z załączonem do niego Porozumieniem o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne, zarówno w całości jak i każde z postanowień w nich zawartych; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 18 kwietnia 1935 r.

(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów
(—) *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 603).

4.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 24 grudnia 1935 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu polsko-niemieckiego, dotyczącego zniesienia przez Polskę i Niemcy wzajemnych zarządzeń bojowych w dziedzinie obrotu handlowego, podpisanego wraz z dołączonem do niego porozumieniem o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych w Warszawie dnia 7 marca 1934 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu punktu X protokółu polsko-niemieckiego dotyczącego zniesienia przez Polskę i Niemcy wzajemnych zarządzeń bojowych w dziedzinie obrotu handlowego, podpisanego wraz z dołączonem do niego porozumieniem o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów zwierzęcych w Warszawie dnia 7 marca 1934 r., dokumenty ratyfikacyjne powyższego protokółu wymienione zostały w Berlinie dnia 20 grudnia 1935 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 604).

5.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 grudnia 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W art. 57 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) wprowadza się zmiany następujące:

1) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Drożdże nadające się do wypieku (piekarniane), zarówno wyrobione w kraju, jak przywiezione z zagranicy, podlegają podatkowi spożywczemu w wysokości 1 zł 85 gr od 1 kg.";

2) na końcu dodaje się dwa nowe ustępy o brzmieniu:

„5. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu jest uprawniony do określania w drodze rozporządzeń ceny drożdży.

6. Kto sprzedaje drożdże po cenie wyższej od określonej w myśl przepisów ust. 5, podlega karze w wysokości od 20 do 50-krotnej żądanej lub pobranej różnicy ceny.".

Art. 2. Od zapasów banderoli, znajdujących się w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego w wytwórniach drożdży, i to tak banderoli niezużytych, jak naklejonych na cegiełki drożdżowe, przedsiębiorcy wytwórni obowiązani są uiścić różnicę między uiszczoną i nową stawką podatku — w wysokości 35 gr od 1 kg wraz z obowiązującemi dodatkami do podatku spożywczego od drożdży.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 599).

6.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 grudnia 1935 r.

w sprawie zmiany przepisów o podatku od kapitałów i rent.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W art. 28 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517) w brzmieniu art. 2 ustawy z dnia 1 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 376) liczbę: „20%" zastępuje się liczbą: „30%", liczbę: „10%" — liczbą: „11,5%" oraz liczbę: „0,540%" — liczbą: „0,612%".

Art. 2. (1) W art. 1 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) w brzmieniu zmienionem art. 5 ust. (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518) po wyrazie: „dochodowego" dodaje się wyrazy: „oraz od kapitałów i rent".

(2) Jednak 15% dodatek w myśl powołanej ustawy będzie pobrany do podatku od kapitałów i rent, należnego za okres do dnia wejścia w życie dekretu niniejszego. Przy zaległościach dodatek ten łączy się z podatkiem w jedną ogólną sumę.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 600).

7.

USTAWA

z dnia 2 stycznia 1936 r.

o amnestji.

Art. 1. Dla upamiętnienia wprowadzenia w życie ustawy konstytucyjnej z dnia 23 kwietnia 1935 r. udziela się sprawcom i uczestnikom niektórych przestępstw amnestji, na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

Art. 2. (1) Puszcza się w niepamięć i przebacza spośród przestępstw zwykłych — wszystkie wykroczenia dokonane przed dniem 11 listopada 1935 r.

(2) Puszcza się w niepamięć i przebacza następujące przestępstwa skarbowe, dokonane przed dniem 11 listopada 1935 r.:

1) spośród przestępstw, do których stosuje się przepisy ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355):

a) przestępstwa porządkowe,

b) przestępstwa, polegające na uszczupleniu dochodu skarbowego, jeżeli podstawa wymiaru kary nie przekracza kwoty 200 złotych,

c) przestępstwa, polegające na naruszeniu zakazu przywozu, wywozu lub przewozu towaru, jeżeli wartość towaru nie przekracza kwoty 500 złotych,

d) przestępstwa, za które grozi wyłącznie zasadnicza kara pieniężna do 1000 złotych,

e) przestępstwa, określone w ustawie karnej skarbowej — w art. 49 § 2, w art. 57 § 3, jeżeli przestrzeń gruntu nie przenosi dwóch metrów kwadratowych, w art. 60 w związku z art. 57 § 1, w art. 67 § 3, 69, 92 § 1, 96, oraz w art. 114, jeżeli loterję urządzono i prowadzono na cele społeczne, tudzież nabycie sztucznych środków słodzących, przewidziane w art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 797), jeżeli ilość nabytych środków nie przekracza dwóch gramów;

2) spośród przestępstw, określonych w innych przepisach o daninach publicznych — te, za które grozi wyłącznie kara pieniężna do 1000 złotych, albo kara grzywny do tej wysokości.

(3) W sprawach o przestępstwa, określone w ust. (1) i (2), postępowanie nie wszczyna się, postępowanie wszczęte podlega umorzeniu, kary zaś, niewykonane w całości lub w części, darowuje się; przepadek przedmiotów i narzędzi przestępstwa można jednak orzec tytułem środka zabezpieczającego.

Art. 3. W sprawach o zbrodnie i występki, które dokonane zostały przed dniem 11 listopada 1935 r. oraz należą do właściwości sądów powszechnych i wojskowych:

1) darowuje się niewykonane w całości lub w części kary grzywny, oraz kary pozbawienia wolności, orzeczone w rozmiarze nie powyżej 6 miesięcy;

2) łagodzi się o połowę kary pozbawienia wolności, orzeczone w rozmiarze powyżej 6 miesięcy, lecz nie ponad 3 lata;

3) łagodzi się o jedną trzecią część kary pozbawienia wolności, orzeczone w rozmiarze powyżej 3 lat, lecz nie ponad 5 lat;

4) zamienia się karę śmierci na karę dożywotniego więzienia.

Art. 4. W sprawach o popełnione z pobudek politycznych zbrodnie i występki, które dokonane zostały przed dniem 11 listopada 1935 r. oraz należą do właściwości sądów powszechnych:

1) darowuje się niewykonane w całości lub w części kary pozbawienia wolności, orzeczone w rozmiarze nie powyżej 2 lat;

2) łagodzi się o połowę kary pozbawienia wolności, orzeczone w rozmiarze powyżej 2 lat, lecz nie ponad 5 lat;

3) łagodzi się o jedną trzecią część kary pozbawienia wolności, orzeczone w rozmiarze powyżej 5 lat, lecz nie ponad 10 lat;

4) zamienia się karę śmierci na karę dożywotniego więzienia.

Art. 5. (1) sprawach o przestępstwa, określone w art. 43 — 48 kodeksu karnego wojskowego i dokonane przed dniem 30 marca 1923 r., darowuje się niewykonane w całości lub w części kary pozbawienia wolności.

(2) Nie wszczyna się postępowania, a wszczęte podlega umorzeniu co do przestępstw, wymienionych w ust. (1), jeżeli sprawca w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej ustawy znajdzie się w rozporządzeniu władzy celem uregulowania swego stosunku do służby wojskowej.

Art. 6. (1) Nie stosuje się amnestji, przewidzianej w art. 2 — 5, do:

1) przestępstw przeciwko głosowaniu w sprawach publicznych (rozdział XX kodeksu karnego);

2) fałszowania pieniędzy, papierów wartościowych, znaków urzędowych i narzędzi mierniczych (rozdział XXVII kodeksu karnego), z wyjątkiem występku, określonego w art. 178 kodeksu karnego;

3) stręczenia do nierządu i innego rodzaju ciągnienia zysku z nierządu drugiej osoby (art. 208 — 212 kodeksu karnego);

4) przestępstw, określonych w art. 244 kodeksu karnego oraz w art. 7 i 8 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancji i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559);

5) zniesławień (art. 255 kodeksu karnego), popełnionych w treści druku;

6) przestępstw na szkodę Skarbu Państwa, samorządów, instytucyj prawa publicznego, przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, tudzież wszelkich organizacyj, działających z udziałem finansowym Skarbu Państwa, albo korzystających z jego gwarancji lub pomocy finansowej, — jeżeli przestępstwo popełnił umyślnie funkcjonarjusz urzędu państwowego, żołnierz, albo osoba, pozostająca w służbie jednej z powyższych instytucyj;

7) wykroczeń z art. 58 i 59 prawa o wykroczeniach;

8) występków z art. 51 prawa czekowego (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 100, poz. 927);

9) przestępstw, określonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o rejestrowym zastawie rolniczym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 360);

10) przestępstw, określonych w ustawie z dnia 14 marca 1932 r. o rejestrowym zastawie drzewnym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317);

11) przestępstw, określonych w art. 47 i 48 prawa o broni, amunicji i materjałach wybuchowych z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807);

12) zbrodni i występków, określonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o niektórych przestępstwach przeciwko bezpieczeństwu Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 851);

13) przestępstw skarbowych, z wyjątkiem wymienionych w art. 2 ust. (2) niniejszej ustawy;

14) przestępstw, określonych w art. 103 i 104 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455), chyba że sprawca w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej ustawy znajdzie się w rozporządzeniu władzy celem uregulowania swego stosunku do służby wojskowej;

15) przestępstw, określonych w art. 105 i 106 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455) oraz w art. 51 i 52 kodeksu karnego wojskowego;

16) przestępstw, określonych w art. 46 i 47 kodeksu karnego wojskowego, z wyjątkiem przypadków, objętych przepisem art. 5 niniejszej ustawy;

17) naruszeń karanych przez władzę przełożoną i dyscyplinarną.

(2) Nie stosuje się amnestji, przewidzianej w art. 3 i 4, do osób, które ścigane były listami gończemi spowodu uchylenia się od wykonania prawomocnego wyroku.

(3) Nie stosuje się amnestji, przewidzianej w art. 3, w przypadkach powrotu do przestępstwa oraz do przestępców zawodowych lub z nawyknienia (art. 60 kodeksu karnego).

Art. 7. (1) W sprawach o wymienione poniżej przestępstwa leśne, dokonane przed dniem 11 listopada 1935 r., udziela się amnestji wyłącznie na zasadach następujących:

a) darowuje się niewykonane w całości lub w części kary pozbawienia wolności, grzywny i kary pieniężne, orzeczone za przestępstwa z art. 624 — 627 kodeksu karnego 1903 r.;

b) darowuje się niewykonane w całości lub w części kary pozbawienia wolności i grzywny, orzeczone za przestępstwa, przewidziane w ustawie o kradzieżach leśnych z 15 kwietnia 1878 r. (Zb. ust. pr., str. 222).

(2) Umorzenie sprawy o przestępstwo, określone w ust. (1), może nastąpić tylko za zgodą pokrzywdzonego.

Art. 8. (1) W razie zbiegu przestępstw, podlegających amnestji, sąd stosuje amnestję do kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, poczem orzeka karę łączną według zasad ogólnych.

(2) W razie zbiegu przestępstwa, podlegającego amnestji, z przestępstwem amnestji nie podlegającem, sąd nie stosuje amnestji do poszczególnych zbiegających się przestępstw, lecz może karę łączną złagodzić według słusznego uznania.

(3) Jeżeli w przypadku, wymienionym w ust. (1) lub (2), sąd orzekał na podstawie ustawy karnej z 1852 r., o zastosowaniu amnestji rozstrzyga przestępstwo, zagrożone najsurowszą karą.

(4) Przepisy ust. (1) i (2) nie wyłączają możności umorzenia postępowania co do poszczególnych zbiegających się przestępstw, które podlegają amnestji.

Art. 9. W razie zajścia warunków do zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonej kary, darowanej na mocy niniejszej amnestji, sąd zarządzi utrzymanie w rejestrach karnych wpisu o skazaniu.

Art. 10. (1) Sąd może postępowania nie wszczynać lub postępowanie wszczęte umorzyć, jeżeli według okoliczności danego przypadku należałoby wymierzyć karę w rozmiarze takim, że podlegałaby darowaniu z mocy przepisu art. 3 pkt. 1) lub art. 4 pkt. 1) niniejszej ustawy.

(2) Zaniechanie lub umorzenie postępowania, toczącego się z urzędu, nastąpić może tylko na podstawie wniosku prokuratora; w spra-

wach, należących do właściwości sądów grodzkich, uprawniony do złożenia wniosku jest prokurator okręgowy, w sprawach zaś, należących do właściwości wojskowych sądów rejonowych — oficer sądowy.

Art. 11. (1) Umorzenie postępowania sądowego na podstawie przepisów niniejszej ustawy będzie uchylone, jeżeli osoba, przeciwko której postępowanie toczyło się, oświadczy w terminie zawitym czternastodniowym od zawiadomienia o umorzeniu, że żąda przeprowadzenia postępowania.

(2) Przepis ust. (1) nie dotyczy spraw, należących do właściwości władz administracyjnych.

Art. 12. W sprawach, ściganych z oskarżenia prywatnego lub na wniosek, zaniechanie i umorzenie postępowania nastąpić może wtedy tylko, jeżeli oskarżyciel prywatny lub uprawniony do złożenia wniosku nie oświadczy w ciągu dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy, że żąda przeprowadzenia postępowania.

Art. 13. W razie umorzenia postępowania na podstawie przepisów niniejszej ustawy, koszty postępowania ponosi:

a) w sprawach toczących się z urzędu — Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztów, wymienionych w art. 587 pod lit. h) kodeksu postępowania karnego;

b) w sprawach z oskarżenia prywatnego — każda ze stron i Skarb Państwa, w granicach wydatków przez siebie wyłożonych; zaliczkę zwraca się w kwocie, pozostałej po pokryciu kosztów postępowania.

Art. 14. (1) Przepisy ustawy niniejszej stosuje się do osób, które korzystały z ogólnego lub szczególnego aktu łaski o tyle tylko, o ile poprzedni akt łaski przyznawał osobom tym ulgi w mniejszym rozmiarze.

(2) Przepisy ustawy niniejszej stosuje się odpowiednio do przestępstw, które zakwalifikowano według ustaw dawnych.

Art. 15. (1) Amnestję stosuje władza, przed którą toczy się postępowanie, albo władza zarządzająca wykonanie orzeczenia, jeżeli nie zastosowano jej już przy wydaniu orzeczenia.

(2) W przypadku, określonym w art. 8 niniejszej ustawy, amnestję stosuje postanowieniem sąd pierwszej instancji, właściwy według zasad ogólnych, jeżeli nie zastosowano jej już przy wydaniu wyroku.

Art. 16. (1) Na postanowienia sądów powszechnych i uchwały sądów wojskowych co do stosowania amnestji niniejszej służy zażalenie do jednej bezpośrednio wyższej instancji.

(2) Rozstrzyganie zarzutów i wątpliwości, powstałych w związku ze stosowaniem niniejszej amnestji przy wykonywaniu wyroków sądów powszechnych i wojskowych, odbywa się według art. 555 kodeksu postępowania karnego.

Art. 17. W postępowaniu przed władzami administracyjnemi stosuje się odpowiednio przepis art. 16 ust. (1) niniejszej ustawy, przyczem zażalenie rozstrzyga ostatecznie władza bezpośrednio przełożona nad władzą, zarządzająca wykonanie orzeczenia.

Art. 18. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i innym ministrom we właściwym im zakresie działania.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Marjan Zyndram-Kościałkowski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Czesław Michałowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 3 stycznia 1936 r. Nr. 1, poz. 1).

8.

USTAWA

z dnia 2 stycznia 1936 r.

o wykonywaniu kontroli parlamentarnej nad długami Państwa.

Art. 1. Powołuje się Komisję Kontroli Długów Państwa. Zadaniem Komisji jest wykonywanie kontroli długów Państwa.

Art. 2. (1) Komisja Kontroli Długów Państwa składa się z Przewodniczącego i 8 członków.

(2) W ciągu miesiąca od dnia zwołania Sejmu i Senatu Izby wybierają, każda ze swego grona, po 4 członków i tyluż zastępców członków Komisji.

(3) Członkowie Komisji wybierają Przewodniczącego spośród senatorów i posłów z poza swego grona. Komisja wybiera ze swego grona zastępcę Przewodniczącego oraz sekretarza i jego zastępcę.

Art. 3. Przewodniczącego i członków Komisji Kontroli Długów Państwa wybiera się na czas trwania mandatu senatorskiego lub poselskiego.

Art. 4. W razie wygaśnięcia lub utraty mandatu, zrzeczenia się, względnie trwałej niemożności wykonywania obowiązków przez członka Komisji — powoła Komisja na jego miejsce zastępcę spośród wybranych przez tę Izbę, od której członek ustępujący otrzymał mandat. W tym przypadku Sejm lub Senat uzupełni ustawową liczbę zastępców.

Art. 5. Członkowie Komisji Kontroli Długów Państwa pełnią swoje obowiązki honorowo.

Art. 6. (1) Do ważności uchwał Komisji Kontroli Długów Państwa wymagana jest obecność Przewodniczącego lub jego zastępcy i przynajmniej 4 członków.

(2) Przewodniczący lub jego zastępca bierze udział w głosowaniu.

Art. 7. Komisja Kontroli Długów Państwa uchwala regulamin swych czynności.

Art. 8. (1) Protokóły z posiedzeń Komisji Kontroli Długów Państwa podpisują przewodniczący posiedzenia i wszyscy obecni członkowie.

(2) Odpisy protokółów Przewodniczący Komisji przesyła Marszałkom Senatu i Sejmu, Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli oraz Ministrowi Skarbu.

Art. 9. Minister Skarbu bądź wyznaczone przezeń władze lub urzędy obowiązane są udzielać Komisji Kontroli Długów Państwa w sprawach, należących do jej ustawowego zakresu działania, wszelkich wyjaśnień, przedstawiać księgi i rachunki oraz dokumenty, potrzebne do wykonywania kontroli.

Art. 10. Kontrola, wykonywana przez Komisję Kontroli Długów Państwa, rozciąga się:

1) na długi emisyjne Państwa,

2) na długi gotówkowe, zaciągnięte przez Państwo na zasadzie umów z innemi państwami lub zobowiązań, wystawionych poszczególnym wierzycielom,

3) na gwarancje finansowe, przyjęte przez Skarb Państwa,

4) na emisję znaków pieniężnych, dokonywaną przez Państwo.

Art. 11. Komisja Kontroli Długów Państwa bada:

1) czy dług został zaciągnięty lub gwarancja przyjęta zgodnie z upoważnieniem ustawowem,

2) czy emisja znaków pieniężnych została dokonana zgodnie z upoważnieniem ustawowem,

3) czy długi i gwarancje zostały wpisane do właściwych ksiąg.

Art. 12. Minister Skarbu obowiązany jest zawiadamiać Komisję Kontroli Długów Państwa o zmianach w stanie długów i gwarancyj Państwa w ciągu ostatniego półrocza okresu budżetowego.

Art. 13. (1) Komisja Kontroli Długów Państwa sporządza wykaz długów Państwa oraz gwarancyj finansowych, przyjętych przez Skarb Państwa, według stanu na pierwszy dzień każdego półrocza okresu budżetowego.

(2) Wykaz ten Komisja ogłasza w Monitorze Polskim w ciągu pierwszych dwóch miesięcy nowego półrocza okresu budżetowego. Gdyby termin ogłoszenia przypadł na okres po rozwiązaniu Sejmu i Senatu a przed ukonstytuowaniem się Komisji, wykaz ogłasza Komisja w ciągu miesiąca od dnia ukonstytuowania się.

Art. 14. Komisja Kontroli Długów Państwa ma obowiązek przynajmniej raz na rok składać Izbom szczegółowe sprawozdanie ze swych czynności.

Art. 15. Pierwszego wyboru członków i zastępców członków Komisji Kontroli Długów Państwa Sejm i Senat dokonają w ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 16. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc ustawa z dnia 25 września 1922 r. o kontroli nad długami Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 805).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1936 r. Nr. 2, poz. 3).

9.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 31 lipca 1935 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 4 paragrafu 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 373) otrzymuje następujące brzmienie:

„4) za 100 kg mąki (poz. tar. celnej przywozowej 27 p. p. 1 i 2) wykazującej po spaleniu:
a) do 0.8% popiołu . . . . . zł 10
b) powyżej 0.8% do 2.5% popiołu „ 8
c) powyżej 2.5% do 3.6% popiołu „ 5.50".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 grudnia 1935 r. Nr. 95, poz. 597).

10.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1935 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. w sprawie cen soli.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. w sprawie cen soli (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 610) punkt A. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Sól biała — cena za 1 kg 32 gr".

§ 2. Sprzedawcy soli, z wyjątkiem hurtowników, za których pośrednictwem przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny" wprowadza sól do obrotu, mogą w okresie od 1 do 5 stycznia 1936 r. sprzedawać sól białą po cenie wyższej w granicach do 36 gr za 1 kg.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 grudnia 1935 r. Nr. 95, poz. 598).

11.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1935 r.

o utworzeniu w Kutach Urzędu Celnego granicznego, kolejowego i drogowego.

Na postawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie tworzy się na stacji kolejowej w Kutach Urząd Celny w Kutach.

§ 2. Do zakresu działania Urzędu Celnego należy wymiar i pobór należności celnych i innych oraz wykonywanie wszelkich czynności urzędowych przy odprawie celnej osób i towarów w tranzycie uprzywilejowanym oraz w ruchu sąsiedzkim.

Urząd celny wykonywa powierzone mu czynności urzędowe, jeśli chodzi o przywóz w granicach uprawnień, nadanych urzędom celnym II klasy, zaś jeśli chodzi o wywóz w granicach uprawnień, nadanych urzędom celnym I klasy.

Godziny urzędowe ustala się od 9-ej do 16-ej.

Ponadto ustanawia się dyżury na czas ruchu kolejowego.

§ 3. W miejsce granicznego drogowego Urzędu Celnego w Kutach tworzy się Oddział Urzędu Celnego w Kutach, pod nazwą „Oddział Urzędu Celnego w Kutach - Most".

§ 4. Do zakresu działania Oddziału Urzędu Celnego w Kutach - Most należy wymiar i pobór należności celnych i innych oraz wykonywanie wszelkich czynności urzędowych przy odprawie celnej osób i towarów w granicach uprawnień nadanych urzędom celnym II klasy.

Godziny urzędowe ustala się:

a) w czasie od dnia 1 marca do 1 października każdego roku od godz. 7-ej do 11-ej i od godz. 14-ej do 17-ej,

b) w czasie od dnia 1 października do 1 marca każdego roku od godz. 8-ej do 12-ej i od godz. 14-ej do 17-ej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 610).

12.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 grudnia 1935 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1934 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, zawierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych.

Na podstawie art. 3, 10 i 19 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 507), zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1934 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, zawierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 967) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 5 ust. 2 wyrazy „31 grudnia 1935 r." zastępuje się wyrazami „31 października 1936 r.", wyrazy „stycznia i lutego" zastępuje się wyrazami „listopada i grudnia".

2) w § 13 ust. 1 pkt. 1 dotychczasową skalę spłat zastępuje się skalą następującą:

„w pierwszym	roku	— karencja	
w drugim	„	— karencja	
w trzecim	„	ulega spłacie	5%
w czwartym	„	„ „	5%
w piątym	„	„ „	5%
w szóstym	„	„ „	5%
w siódmym	„	„ „	10%
w ósmym	„	„ „	10%
w dziewiątym	„	„ „	10%
w dziesiątym	„	„ „	10%
w jedenastym	„	„ „	10%
w dwunastym	„	„ „	10%
w trzynastym	„	„ „	10%
w czternastym	„	„ „	10%"

w tymże paragrafie w ust. 1 pkt. 2 dotychczasową skalę spłat zastępuje się skalą następującą:

„w pierwszym	roku	— karencja	
w drugim	„	— karencja	
w trzecim	„	ulega spłacie	5%
w czwartym	„	„ „	10%
w piątym	„	„ „	10%
w szóstym	„	„ „	10%
w siódmym	„	„ „	15%
w ósmym	„	„ „	15%
w dziewiątym	„	„ „	15%
w dziesiątym	„	„ „	20%".

3) W § 14 ust. 2 dotychczasową skalę spłat zastępuje się skalą następującą:

„w pierwszym	roku	— karencja	
w drugim	„	— karencja	
w trzecim	„	ulega spłacie	5%
w czwartym	„	„ „	10%
w piątym	„	„ „	10%
w szóstym	„	„ „	10%
w siódmym	„	„ „	15%
w ósmym	„	„ „	15%
w dziewiątym	„	„ „	15%
w dziesiątym	„	„ „	20%".

4) W § 16 ust. 3 w zdaniu drugiem po wyrazie „rocznym" przecinek zamienia się na kropkę, a wyrazy „przyczem wysokość tej dodatkowej pomocy określać będzie Minister Skarbu na okres półroczny." skreśla się.

5) W § 20 ust. 3 dodaje się na końcu nowe zdanie w brzmieniu:

„Gminne kasy pożyczkowo - oszczędnościowe, nadsyłające do zatwierdzenia układy konwersyjne za pośrednictwem Państwowego Banku Rolnego oraz instytucje wierzycielskie nadsyłające do zatwierdzenia układy konwersyjne za pośrednictwem Centralnej Kasy Spółek Rolniczych, mogą prowadzić rejestr imienny uproszczony, według wzoru zatwierdzonego przez Ministra Skarbu na wniosek Banku Akceptacyjnego".

§ 2. Do układów konwersyjnych zawartych przez instytucje wierzycielskie z dłużnikami przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, — z uwzględnieniem przepisów § 4 niniejszego rozporządzenia, — wprowadza się zmiany następujące:

Spłata czterech kolejnych półrocznych rat kapitałowych od wierzytelności rolniczych, objętych układami konwersyjnemi, ulega zawieszeniu, począwszy od najbliższej raty kapitałowej włącznie, przypadającej po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego. Powyższe zawieszenie spłaty rat kapitałowych dotyczy układów konwersyjnych zawartych zarówno przed, jak i po dniu 30 listopada 1934 r., bez względu na to, że w układach zawartych przed 30 listopada 1934 r. było już ustalone jedno lub dwuroczne odroczenie spłat kapitałowych (karencja).

Cztery kolejne półroczne raty, których spłata uległa zawieszeniu na podstawie przepisu ustępu poprzedzającego, dłużnik obowiązany będzie spłacić instytucji wierzycielskiej w czterech dodatkowych półrocznych ratach, płatnych bezpośrednio po okresie spłat rat kapitałowych, ustalonym w poszczegól-

nych układach konwersyjnych, zależnie od przynależności gospodarstwa dłużnika do jednej z trzech grup.

W układach konwersyjnych, zawartych z dzierżawcami gospodarstw wiejskich, jeżeli termin wygaśnięcia umów dzierżawnych stoi na przeszkodzie w zastosowaniu przepisów poprzedzających, wówczas cztery kolejne półroczne raty, których spłata uległa zawieszeniu, dłużnicy obowiązani będą spłacić instytucjom wierzycielskim w czterech półrocznych ratach, płatnych w ciągu dwóch ostatnich lat trwania umów dzierżawnych.

§ 3. Pomoc Skarbu Państwa dla instytucyj wierzycielskich z tytułu obniżenia dłużnikom odsetek od wierzytelności, objętych układami konwersyjnemi, zawartemi przed dniem 30 listopada 1934 r., przedłuża się na dalszy rok obowiązywania tych układów. Oprocentowanie wierzytelności, objętych powyższemi układami na przeciąg tego dalszego roku pozostaje bez zmiany.

Pomoc Skarbu Państwa zaliczona przez Bank Akceptacyjny S. A. instytucjom wierzycielskim z tytułu obniżenia dłużnikom odsetek z uwzględnieniem ustalonych w układach spłat kapitałowych, nie ulega zmianie w związku z zawieszeniem spłaty czterech kolejnych półrocznych rat kapitałowych (§ 2).

§ 4. Do dnia 15-go stycznia 1936 r. mogą być zawierane układy konwersyjne, ustalające spłatę rat kapitałowych według dotychczasowych skal, obowiązujących przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego. Do układów tych stosuje się jednakże przepisy § 2 rozporządzenia niniejszego.

Komitet Konwersyjny może zatwierdzać powyższe układy, jeżeli zostaną one nadesłane Bankowi Akceptacyjnemu do dnia 31 stycznia 1936 r.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życiem z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 96, poz. 611).

13.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 grudnia 1935 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc styczeń 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 299, poz. 395).

14.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1935 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 4 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518) ogłaszam w brzmieniu obowiązującem od dnia 1 stycznia 1936 r. jednolity tekst ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

2) ustawą z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162);

3) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518).

Podany w załączniku tekst ustawy nie obejmuje art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162) oraz art. 2, 3 i 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518), które stanowią, że:

a) ustalony w art. 9 ust. 1) i 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) udział związków samorządowych we wpływach z państwowego podatku dochodowego oblicza się od połowy wpływów z podatku, pobieranego według Działu II, oraz od 5/7 części wpływów z podatku, pobieranego według Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym;

b) postanowienia art. 21 ust. 5 i 6 mają zastosowanie po raz pierwszy przy wymiarze podatku dochodowego na 1935 rok podatkowy;

c) pozostałe postanowienia, dotyczące podatku dochodowego pobieranego według Działu I ustawy w brzmieniu obwieszczenia mają po raz pierwszy zastosowanie przy wymiarze podatku dochodowego na rok podatkowy 1936, przyczem:

1) przepisy art. 6 ust. 2 stosuje się do przedmiotów, nabywanych od 1935 r. począwszy,

2) dochód z tantjem, określonych w dotychczasowym art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podlega po raz ostatni opodatkowaniu według Działu I, o ile chodzi o tantjemy wypłacone do dnia 31 grudnia 1935 r.;

d) istniejące w dniu 1 stycznia 1936 r. zaległości w podatku dochodowym wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) i ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 760) wraz z późniejszemi zmianami, łączy się w jedną ogólną sumę; to samo stosuje się do należności z tytułu tego podatku wraz z dodatkami za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie, powstających po dniu 31 grudnia 1935 r.;

e) we wpływach z podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym za lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936, obliczanych w myśl lit. d), udział związków samorządowych wynosi: dla m. st. Warszawy — 16²/₃%, dla innych związków samorządowych — 12,5%;

f) przepisy podane w załączniku, dotyczące podatku dochodowego, pobieranego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz dodatku do tego podatku na rzecz związków samorządowych, mają zastosowanie do uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych począwszy od 1 stycznia 1936 r.; jeżeli po dniu 1 stycznia 1936 r. wypłacane jest robotnikom wynagrodzenie, przypadające do wypłaty przed 1 stycznia 1936 r. wówczas różnica pomiędzy wysokością podatku, należnego w myśl przepisów podanych w załączniku, a wysokością podatku, przewidzianą w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1936 r., nie podlega potrąceniu z wypłacanego wynagrodzenia, lecz obciąża pracodawcę; przepis ten stosuje się również do innych pracowników, jeżeli ich wynagrodzenie, obliczone w stosunku rocznym, nie przekracza 4.800 zł;

g) obliczenie oraz uiszczenie różnicy według zasad, ustalonych w art. 45, dokonane będzie po raz pierwszy w roku 1936, przy wzięciu za podstawę wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu roku 1935, jednak według skali obowiązującej przed 1 stycznia 1936 r.;

h) dodatki: 15% w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz kryzysowy w myśl ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311) będą pobrane przy obliczeniu różnicy w podatku dochodowym, przypadającej do zapłaty w myśl art. 45, od wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku 1935, jak również od dochodów, ustalanych dla wymiaru podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym na lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936 — jednakże przy zastosowaniu przepisów lit. d);

i) z dniem 1 stycznia 1936 r. traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311);

j) równocześnie w art. 1 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) po wyrazie: „gruntowego" dodaje się wyrazy: „i dochodowego", a w art. 2 skreśla się ustęp drugi.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1936 r. Nr. 2, poz. 6).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. (poz.14).

USTAWA
o państwowym podatku dochodowym.

Dział I.

Osoby obowiązane do opłacania podatku.

Art. 1.

Państwowy podatek dochodowy opłacają:

1) Osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.

2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Rzeczypospolitej:

a) posiadają nieruchomości, wierzytelności zahipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fideikomisem lub innemi przepisami prawnemi;

b) wykonywają przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, albo są spólnikami takich przedsiębiorstw, przyczem posiadania akcyj, udziałów i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;

c) pobierają płacę lub emeryturę, wypłacaną bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszów Państwa, związków samorządowych, oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych — tylko od dochodu z tych źródeł (ustęp 2).

3) Osoby fizyczne, nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych, — od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.

4) Spadki wakujące (nieobjęte).

5) Osoby prawne:

a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej — od całego dochodu;

b) inne — od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 punkty a) i b).

Art. 2.

Opodatkowaniu podlegają wymienione w art. 1 osoby fizyczne, spadki wakujące (nie objęte) i osoby prawne, których dochód roczny przekracza 1.500 zł.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 3.

Opodatkowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;

2) z budynków;

3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;

b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;

4) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;

5) z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;

6) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, niewymienionych w ust. 1 — 5 artykułu niniejszego.

Wymienione dochody, z wyjątkiem dochodów z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegają łącznemu opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy niniejszej.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu II ustawy niniejszej; dochody te, o ile wypłacane są na obszarze obcego Państwa, podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 43, przyczem do tych dochodów nie stosuje się odliczeń z art. 10, tudzież zwyżek i zniżek podatkowych z art. 26, 27 i 29.

Art. 4.

Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z płac służbowych i emerytur z funduszów innego państwa, obcych związków samorządowych oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.

Zwolnienia od podatku.

Art. 5.

Od podatku dochodowego wolni są:

1) uwierzytelnieni przy Rządzie Rzeczypospolitej zastępcy obcych państw oraz przydani im urzędnicy i osoby, pozostające u nich w służbie, o ile są cudzoziemcami, z wyjątkiem podatku od dochodu ze źródeł, wymienionych w art. 1 ust. 2;

2) inne osoby, którym na podstawie układów międzypaństwowych lub wogóle według zasad prawa międzynarodowego służy prawo do zwolnienia od podatku dochodowego, z wyjątkiem podatku od dochodów ze źródeł, wymienionych w art. 1 ustęp 2;

3) weterani powstań 1831, 1848 i 1863 roku, co do pensyj, pobieranych na mocy obowiązujących ustaw;

4) osoby, pobierające ze Skarbu pensje i dodatki, przywiązane do odznaczeń za waleczność, za rany i t. p., co do tych pensyj i dodatków;

5) szeregowi Wojsk Polskich co do ich żołdu w służbie czynnej, łącznie ze wszystkiemi dodatkami;

6) oficerowie, duchowni i urzędnicy wojskowi w czasie wojny, należący do oddziałów, postawionych na stopie bojowej, co do uposażenia wypłacanego z etatu wojennego;

7) Państwo i związki samorządowe;

8) osoby prawne, których dochody są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i dobroczynne;

9) kółka rolnicze, należące do związków rewizyjnych lub Związku Ekonomicznego kółek rolniczych, a mające charakter spółdzielni (ustawa z dnia 29 października 1920 r.—Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), wolne są od podatku dochodowego do końca roku 1929. Po upływie tego terminu kółka te będą opodatkowane jak spółdzielnie, wymienione w art. 10 część pierwsza ustęp 6.

Pojęcie dochodu.

Art. 6.

Za dochód uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z poszczególnych źródeł, wymienionych w art. 3, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po potrąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, o ile odpisań na zużycie oraz strat nie uwzględniono już w kosztach wyżej wymienionych.

Prowadzący prawidłowe księgi mogą jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu.

Do kosztów osiągnięcia przychodów zalicza się koszty wyżywienia członków rodziny podatnika, stale pracujących w jego gospodarstwie rolnem lub leśnem, albo w jego przedsiębiorstwie handlowem lub przemysłowem.

W razie, gdy okaże się wątpliwość co do wysokości odpisań za zużycie, w niniejszym artykule wymienionych, należy odpowiednie sumy ustalić przez znawców (biegłych).

Art. 7.

Nie uważa się za dochód, podlegający opodatkowaniu: 1) nadzwyczajnych przychodów w postaci

spadków, legatów, darowizn, posagów, kapitałów, wypłaconych za ubezpieczenie życia, o ile te przychody nie stanowią perjodycznych wpływów; 2) wpływów wskutek częściowego lub całkowitego spieniężenia majątków; 3) zysków, wynikających ze sprzedaży przedmiotów majątkowych, o ile sprzedaż nie nastąpiła w wykonywaniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub interesu spekulacyjnego; 4) wygranych loteryjnych i losowych; 5) wpłat z tytułu umarzania wierzytelności i 6) wogóle takich przychodów, które stanowią zwiększenie lub zwrot majątku, lecz nie stanowią dochodu.

Art. 8.

Z przychodów, osiągniętych z poszczególnych źródeł, nie mogą być potrącone:

1) wydatki na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu;

2) wydatki na umorzenie długów, kapitałów, włożonych w przedsiębiorstwo przez uczestników i na pokrycie strat za ubiegłe lata;

3) wydatki na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny;

4) procenty od własnego kapitału, włożonego w gospodarstwo lub przedsiębiorstwo podatnika;

5) wydatki na osiągnięcie dochodu ze źródeł, zagranicą położonych, a na mocy tej ustawy nie podlegających opodatkowaniu;

6) inne wydatki i straty, nie związane z osiągnięciem dochodu.

Art. 9.

Jeżeli przy obliczaniu dochodu z różnych źródeł, wskazanych w art. 3, okaże się w jednem przewyżka wpływów nad wydatkami, a w drugiem straty, to w celu ustalenia wysokości dochodu oblicza się oddzielnie sumę przewyżek i sumę strat i tę ostatnią potrąca się z pierwszej.

Odliczenia.

Art. 10.

Od ogólnego dochodu należy odliczyć:

1) odsetki od długów;

2) wartość pieniężną rent i trwałych ciężarów, opartych na tytułach prawnych;

3) obowiązujące podatnika na mocy prawa lub umowy opłaty za siebie i za członków jego rodziny do kas zapomogowych, emerytalnych, ubezpieczalni społecznych, ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i pogrzebowych, o ile te opłaty łącznie nie przekraczają 300 zł rocznie za każdą ubezpieczoną osobę;

4) premje, wpłacane przez podatnika od ubezpieczeń na wypadek śmierci lub na dożycie, o ile nie przekraczają: a) na rachunek samego podatnika 300 zł rocznie, b) na rachunek zaś podatnika i członków rodziny, będących na jego utrzymaniu, łącznie 600 zł rocznie;

5) bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe, przymusowe lub ustawowe świadczenia pieniężne oraz bezpłatne świadczenia przymusowe innego rodzaju na cele publiczne, z wyjątkiem państwowego podatku dochodowego, podatku specjalnego od tantjem, tudzież nadzwyczajnej daniny państwowej (ustawa z dnia 16 grudnia 1921 r. — Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 1, poz. 1) i podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych (ustawa z dnia 31 marca 1922 r. — Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 238), oraz daniny lasowej (ustawa z dnia 6 lipca 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) i podatku majątkowego (ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746);

6) w spółdzielniach, działających na zasadzie ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), które należą do związków rewizyjnych, wymienionych w art. 66 i 70 tejże ustawy, posiadających na podstawie art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, — sumy nadwyżek bilansowych (zyski bilansowe), pochodzące z obrotów z członkami, o ile spółdzielnie te faktycznie i statutowo działają wśród swych członków, lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby, nie będące członkami, ale przelewają przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty w całości do funduszów, niepodlegających podług statutu podziałowi między członków.

Wszystkie powyżej wymienione odliczenia mogą być dokonane o tyle, o ile wydatki na nie faktycznie poniesione zostały. Wydatki, wspomniane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu, odlicza się tylko o tyle, o ile ciążą na źródłach dochodu, podlegającego podatkowi i pozostają w związku gospodarczym z temi źródłami.

Procenty i perjodyczne świadczenia podatnika na korzyść członków rodziny mogą być uwzględnione tylko pod warunkiem, jeżeli otrzymujący te procenty lub świadczenia członek rodziny jest opodatkowany odrębnie podatkiem dochodowym.

Opodatkowanie członków rodziny i wspólnych dochodów.

Art. 11.

Do dochodów głowy rodziny dolicza się dochody jej małżonka sądownie nierozłączonego oraz dochody krewnych zstępnych, o ile głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do krewnych zstępnych, lub też prawo użytkowania tych dochodów.

Jeżeli jednak dochód wymienionych członków rodziny osiągnięty został ze źródeł, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt. b) i ust. 5 ustawy niniejszej, wówczas co do tego dochodu członkowie rodziny podlegają oddzielnemu opodatkowaniu.

Art. 12.

Dochody z udziałów we wspólnej własności, wspólnem posiadaniu lub użytkowaniu opodatkowuje

się osobno dla każdego uczestnika, w stosunku do jego udziału. Przy udziałach, których wysokości nie można określić, uczestnictwo przyjmuje się w równych częściach.

Podstawa opodatkowania.

Art. 13.

Opodatkowaniu podlegają dochody, osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym lub w ostatnim roku operacyjnym, względnie gospodarczym, poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 14.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się według przeciętnych cen z roku ubiegłego w miejscu, gdzie znajduje się źródło tych dochodów.

Dochody z poszczególnych źródeł.

Art. 15.

Za dochód z gruntów, pozostających we własnym zarządzie, uważa się rzeczywiście osiągnięty czysty przychód z całego rolnego i leśnego gospodarstwa, jako też z produkcji i uprawnień, mających związek gospodarczy z posiadłością gruntową, łącznie z wartością pieniężną produktów, użytych w gospodarstwie domowem podatnika. Przy wydzierżawionych posiadłościach gruntowych lub prawach, z temi posiadłościami związanych, za dochód uważa się rzeczywiście otrzymany czynsz dzierżawny wraz z wartością pieniężną wszelkich świadczeń ze strony dzierżawcy i korzyści, zastrzeżonych na rzecz właściciela, po uwzględnieniu potrąceń, które wpływają na zmniejszenie czynszu dzierżawnego. Dochód z gruntów dzierżawionych ustala się w sposób, wskazany dla gruntów we własnym zarządzie, po potrąceniu jednak z tego dochodu czynszu dzierżawnego oraz innych świadczeń w pieniądzach i w naturze, obciążających dzierżawcę na korzyść właściciela.

Przy obliczaniu ogólnego dochodu z gospodarstw rolnych poniżej 15 ha użytkowego gruntu, położonych w odległości ponad 5 km od granicy miast z ludnością wyżej 100.000 mieszkańców, przyjmuje się dochód w wysokości, nieprzekraczającej wartości 4 centnarów metrycznych żyta z 1 ha gruntu po cenach przeciętnych w roku osiągnięcia dochodu, służącego za podstawę do opodatkowania w myśl art. 13 ustawy niniejszej.

Za dochód z lasu uważa się czysty przychód, uzyskany z wyrębów i wszelkich użytków leśnych oraz wynagrodzenia, otrzymane za odstąpione osobom trzecim prawa użytkowania lasu.

Jeżeli wyręby uskutecznia się w ilości, przewyższającej plan prawidłowego gospodarstwa lub naturalny przyrost lasu, to do ogólnego dochodu podatnika dolicza się tylko sumę, osiągniętą z wyrębu tej części lasu, która była przeznaczona do wyrębu według planu lub odpowiada naturalnemu przyrostowi.

Dochód, osiągnięty z wyrębu, przekraczającego ilość, określoną w planie gospodarstwa leśnego lub ilość, odpowiadającą naturalnemu przyrostowi, podlega oddzielnemu opodatkowaniu w następujący sposób:

cały czysty dochód, uzyskany z nadzwyczajnego wyrębu, dzieli się na 6 równych części: 1/6 część dolicza się do ogólnego dochodu, zaś od dochodu z pozostałych 5/6 części wymierza się podatek w stosunku procentowym, odpowiadającym podatkowi od ogólnego dochodu. Gdyby jednak ogólny dochód był mniejszy od dochodu, podlegającego podatkowi według skali art. 23, wówczas od tych 5/6 części dochodu wyznacza się stawkę podatkową w stosunku procentowym według 1 stopnia tejże skali.

Art. 16.

Za dochód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty całoroczny czysty czynsz za domy, lokale, place, ogrody przy domach i t. p.

Za dochód z budynków, zajmowanych w całości lub w części przez samego właściciela lub członków jego rodziny, tudzież z wszelkich bezpłatnych użytkowań budynków, uważa się czystą wartość użytkowania, jaką budynek lub części tegoż stanowią ze względu na ich jakość i położenie oraz miejscowe stosunki najmu.

O ile posiadacz używa swego budynku lub części tegoż wyłącznie do celów własnego gospodarstwa rolnego, leśnego lub do celów przemysłowych, nie należy brać w rachubę wartości użytkowania ani przy obliczaniu dochodu, ani przy obliczaniu odnośnych kosztów produkcji.

Art. 17.

Za dochód z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz z wszelkiego rodzaju zajęć zawodowych i innych zatrudnień o celach zarobkowych uważa się różnicę między sumą przychodu, a sumą potrąceń stosownie do postanowień, zawartych w art. 6.

Przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ust. 5 i 6.

Art. 18 (uchylony).

Art. 19.

Za dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych uważa się: procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących i od innych lokat pieniężnych; procenty od procentów i innych nie otrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent; procenty z interesów wekslowych oraz z innych zobowiązań pieniężnych, według których kapitał ma być zwrócony po upływie oznaczonego terminu w kwocie, przewyższającej pierwotną sumę tego kapitału; procenty od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych; dywidendy od akcyj i udziałów; wpływy pieniężne lub mające wartość pieniężną z wszelkiego rodzaju lokat kapitałów; wreszcie renty i dochody z innych praw majątkowych.

Dochody z kapitałów podatnika, które są ulokowane na jego nieruchomościach lub w jego handlu i przemyśle, uważa się za dochody, osiągnięte z nieruchomości lub z przemysłu i handlu.

Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę zmiany ich wartości kursowej z wyjątkiem papierów, będących w posiadaniu tych przedsiębiorstw, których obroty papierami wartościowemi są przedmiotem interesu handlowego.

Art. 20.

Za dochód z uposażeń, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkiemi dodatkami, jak również wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane osobom, należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych.

Art. 21.

Za podlegający opodatkowaniu dochód osób prawnych, zarówno obowiązanych, jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, lecz prowadzących prawidłowe księgi handlowe, uważa się zyski bilansowe, wykazane w zatwierdzonem zamknięciu rachunkowem, sporządzonem zgodnie z postanowieniami art. 6, 8, 10 i 13, nie wyłączając kwot, rozdzielonych pomiędzy członków, wspólników, udziałowców i t. p. tytułem udziału w zyskach w postaci dywidend lub procentów.

Za zyski bilansowe uważa się również sumy, przeznaczone na umorzenie długów lub kapitału zakładowego, na ulepszenie lub rozszerzenie przedsiębiorstwa, jak również na utworzenie wszelkiego rodzaju funduszów rezerwowych, z wyjątkiem kwot, odkładanych przez towarzystwa ubezpieczeniowe na wypłatę sum ubezpieczonych, a ponadto w towarzystwach na wzajemności opartych na zwroty premij dla członków ubezpieczonych.

Za zyski bilansowe uważa się wreszcie te kwoty pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia osób, biorących czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa i zarazem wchodzących do składu zarządu, rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisyj rewizyjnych w charakterze członków lub ich zastępców, oraz osób upełnomocnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa, które przekraczają sumarycznie 10% od kapitału zakładowego, a przy kapitale zakładowym do 500.000 zł — 15% od kapitału zakładowego. Przy kapitale zakładowym od 500.000 zł do 750.000 zł dopuszczalne jest potrącenie z tego tytułu do kwoty 75.000 zł.

W wypadkach, szczegółowo uzasadnionych, władny będzie Minister Skarbu granice powyższe rozszerzyć.

Jeżeli osoba prawna, pozostająca w bezpośrednim lub pośrednim związku gospodarczym z osobą, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania zagranicą, tak układa bieg swych interesów, że dzięki temu związkowi, uzależniającemu jedną z tych osób od drugiej, lub będącemu szczególnie korzystnym dla osoby, mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania zagranicą, wcale nie wykazuje zysków, albo też wykazuje zyski mniejsze od tych, jakichby należało oczekiwać, gdyby wspomniany związek nie istniał, wówczas dochód podatkowy danej osoby prawnej należy ustalić bez uwzględnienia obciążeń szczególnych, wynikających z powyższego związku.

Jeżeli przewidziane w ustępie piątym ustalenie kwoty dochodu na podstawie ksiąg handlowych natrafia na trudności, wówczas dochód będzie ustalony na podstawie obrotu przy zastosowaniu norm średniej zyskowności dla przedsiębiorstw takiego samego lub podobnego rodzaju.

Art. 22.

Spółki firmowe i firmowo-komandytowe (jawne spółki handlowe i komandytowe) nie podlegają obciążeniu podatkiem dochodowym.

Dochód z tego rodzaju spółek opodatkowuje się odrębnie jako dochód poszczególnych uczestników.

Skala podatkowa.

Art. 23.

Podatek dochodowy wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
1	1.500	do	1.550	44
2	1.550	„	1.600	47
3	1.600	„	1.700	52
4	1.700	„	1.800	57
5	1.800	„	1.900	63
6	1.900	„	2.000	70
7	2.000	„	2.100	76
8	2.100	„	2.200	83
9	2.200	„	2.400	94
10	2.400	„	2.600	105
11	2.600	„	2.800	118
12	2.800	„	3.000	130
13	3.000	„	3.200	143
14	3.200	„	3.400	157
15	3.400	„	3.600	171
16	3.600	„	3.800	187
17	3.800	„	4.000	202
18	4.000	„	4.400	227
19	4.400	„	4.800	255
20	4.800	„	5.200	283
21	5.200	„	5.600	314
22	5.600	„	6.000	345
23	6.000	„	6.600	397
24	6.600	„	7.200	454
25	7.200	„	7.800	513
26	7.800	„	8.400	576
27	8.400	„	9.200	657
28	9.200	„	10.000	742
29	10.000	„	11.000	847
30	11.000	„	12.000	958
31	12.000	„	13.000	1.074
32	13.000	„	14.000	1.196
33	14.000	„	15.000	1.323
34	15.000	„	16.000	1.456
35	16.000	„	17.000	1.619
36	17.000	„	18.000	1.790
37	18.000	„	19.000	1.970
38	19.000	„	20.000	2.156
39	20.000	„	22.000	2.464
40	22.000	„	24.000	2.789
41	24.000	„	26.000	3.131
42	26.000	„	28.000	3.489

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
43	28.000	do	30.000	3.864
44	30.000	„	32.000	4.256
45	32.000	„	34.000	4.713
46	34.000	„	36.000	5.192
47	36.000	„	38.000	5.693
48	38.000	„	40.000	6.216
49	40.000	„	44.000	7.084
50	44.000	„	48.000	7.997
51	48.000	„	52.000	8.955
52	52.000	„	56.000	9.957
53	56.000	„	60.000	11.004
54	60.000	„	64.000	12.186
55	64.000	„	68.000	13.424
56	68.000	„	72.000	14.717
57	72.000	„	76.000	16.067
58	76.000	„	80.000	17.472
59	80.000	„	88.000	19.836
60	88.000	„	96.000	22.311
61	96.000	„	104.000	25.044
62	104.000	„	112.000	27.911
63	112.000	„	120.000	30.912
64	120.000	„	128.000	34.048
65	128.000	„	136.000	37.319
66	136.000	„	144.000	40.724
67	144.000	„	152.000	44.263
68	152.000	„	160.000	48.160
69	160.000	„	168.000	52.215
70	168.000	„	176.000	56.426
71	176.000	„	184.000	60.794
72	184.000	„	192.000	65.319
73	192.000	„	200.000	70.000

Przy dochodzie ponad 200.000 zł podatek wynosi 70.000 zł i oprócz tego 3.500 zł od każdych pełnych 10.000 zł ponad 200.000 zł.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych i spadków nieobjętych:

Ponad	200.000 zł	do	300.000 zł	1½%
„	300.000 „	„	400.000 „	2½%
„	400.000 „	„	500.000 „	4%
„	500.000 „	„	600.000 „	5½%
„	600.000 „	„	800.000 „	7%
„	800.000 „	„	1.100.000 „	9%
„	1.100.000 „	„	1.500.000 „	11%
„	1.500.000 „	„	2.000.000 „	13%
„	2.000.000 „			15%

od całego podlegającego podatkowi dochodu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

O ile z dochodu, ustalonego do wymiaru podatku po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad tę najniższą granicę.

Art. 24.

Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków samorządowych.

Na obszarze jednak województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego gminy i powiatowe związki samorządowe mogą pobierać, na podstawie uchwał organów stanowiących, dodatki do państwowego podatku dochodowego.

A. Dodatki te nie mogą przekraczać przy dochodzie podatkowym według skali art. 23:

ponad	1.500 zł	do	24.000	4%	dochodu
„	24.000 „	„	88.000	4,5%	„
„	88.000 „			5%	„

Gdyby na podstawie ulg, przyznanych w art. 27 i 29, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od dodatku.

B. Dodatki te wynoszą:

według skali art. 43 — 3% dochodu, poczynając od 25 stopnia tejże skali.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa oraz samorządów, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków samorządowych.

Art. 25 (uchylony).

Zwyżki i zniżki podatkowe.

Art. 26.

Stopę podatkową, podaną w art. 23, podwyższa się o 14% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, niemających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad 3.600 zł.

Art. 27.

O ile na utrzymaniu głowy rodziny, której dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 7.200 zł, znajduje się więcej niż jeden członek rodziny, wówczas przypadającą stopę podatkową obniża się o dwa stopnie na każdego następnego członka rodziny.

Gdyby na podstawie ulgi, przyznanej w niniejszym artykule, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od podatku.

Art. 28.

Za członków rodziny w myśl artykułów 26 i 27 uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linii wstępnej i zstępnej, rodzeństwo męża i żony, oraz dzieci rodzeństwa tychże.

Art. 29.

Nadzwyczajne okoliczności, istotnie osłabiające siłę podatkową płatników, których roczny dochód,

podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 12.000 złotych, mogą być podstawą do zmniejszenia podatku, najwyżej o trzy stopnie. Okoliczności te mogą być uwzględnione przez władzę wymiarową z urzędu lub na prośbę płatnika.

Przyznanie takiej ulgi może nastąpić niezależnie od zniżenia podatku na zasadach artykułu 27.

Początek i koniec obowiązku podatkowego. Zmiany w ciągu roku podatkowego.

Art. 30.

Obowiązek podatkowy dla osób fizycznych i prawnych rozpoczyna się z reguły od najbliższego roku po nastaniu stosunków, uzasadniających obowiązek podatkowy.

Natomiast osoby fizyczne i prawne, które mieszkały lub miały siedzibę poza obszarem Rzeczypospolitej i nie pobierały żadnych dochodów ze źródeł, na obszarze tym się znajdujących, a otworzyły w Polsce przedsiębiorstwo, obrały sobie w Polsce miejsce zamieszkania lub siedzibę, albo przybyły do Polski dla zarobku i osiągają dochody, podlegające opodatkowaniu, podlegają obowiązkowi podatkowemu z początkiem najbliższego miesiąca po zajściu wyżej wymienionych wydarzeń.

Art. 31.

Przy wymiarze podatku za rok pierwszy dla wymienionych w części drugiej art. 30 osób fizycznych i prawnych, z wyjątkiem obowiązanych do publicznego składania rachunków, przyjmuje się za podstawę dochód, spodziewany w ciągu pełnych miesięcy, pozostałych do końca tego roku.

Z dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku, określa się odpowiednią stawkę podatkową. Podatek wynosi tyle 12-tych części tej stawki, ile pełnych miesięcy pozostało do końca roku, wymiar zaś podatku w roku następnym uskutecznia się od dochodu, obliczonego w ten sposób za cały rok.

Art. 32.

Nowopowstające na obszarze Rzeczypospolitej towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, podlegają opodatkowaniu po złożeniu pierwszego sprawozdania, na mocy którego wymierza się podatek zarówno za pierwszy, jak za drugi rok podatkowy od czasu ich powstania.

Podatek oblicza się w sposób, wskazany w art. 31.

Art. 33.

Osoby, wymienione w części drugiej art. 30, powinny w ciągu dni czternastu po zajściu wydarzenia, uzasadniającego ich obowiązek podatkowy, złożyć pierwsze zeznanie, w którem należy podać dochód, spodziewany do końca roku.

Nowopowstające zaś towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków (art. 32), powinny w terminie miesięcznym po zatwierdzeniu pierwszego zamknięcia rachunkowego złożyć zeznanie w sposób, ustalony przez Ministra Skarbu.

Art. 34.

Dla osób, wymienionych w części drugiej art. 30, gaśnie obowiązek podatkowy z powodu śmierci, wyprowadzenia się z obszaru Rzeczypospolitej i utraty dochodów na tym obszarze z końcem tego miesiąca, w którym wydarzenia te zaszły.

W tych wypadkach należy umorzyć podatek, począwszy od bezpośrednio następującego miesiąca kalendarzowego.

Jeżeli jednak wskutek śmierci podatnika osiągany przez niego dochód nie gaśnie całkiem, wówczas masa spadkowa odpowiada za wymierzony temuż podatek, po umorzeniu kwoty, przypadającej za pozostałą część roku podatkowego, a ciążącej na dochodzie ze źródeł wygasłych wraz ze śmiercią podatnika, z uwzględnieniem odliczeń w stosunku pozostałego dochodu do wygasłej części tegoż dochodu.

Art. 35.

W razie zaniechania działalności w ciągu roku podatkowego przez towarzystwa i zakłady, wspomniane w art. 32, następuje umorzenie podatku, począwszy od następnego miesiąca po zaniechaniu.

Art. 36.

Zastosowanie przepisów części pierwszej art. 34 i art. 35 w wypadkach tam omówionych, z wyjątkiem śmierci, może nastąpić tylko na prośbę, wniesioną do władzy skarbowej w przeciągu dni 14 od nastąpienia tych wypadków.

W razie śmierci podatnika powinni spadkobiercy wnieść doniesienie w przeciągu 3 miesięcy wówczas, gdy domagają się zniżenia podatku w myśl części drugiej art. 34.

Art. 37.

Wymiary podatku dla osób, wymienionych w części drugiej art. 30, z wyjątkiem towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, jako też umorzenie lub zniżenie podatku w myśl art. 34 uskutecznia urząd skarbowy; wymiary dla nowopowstałych towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, uskuteczniają właściwe władze skarbowe.

Art. 38.

Zmiany, jakie zachodzą w ciągu roku podatkowego w wysokości dochodu lub we wszystkich innych stosunkach podatnika, nie wpływają na zmianę

podatku za odnośny rok podatkowy z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 34 i 35.

Jeżeli jednak wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń zdolność płatnicza osoby fizycznej znacznie osłabła, urząd skarbowy może na prośbę podatnika, wniesioną najpóźniej do końca roku podatkowego, umorzyć odpowiednią część wymierzonego podatku, gdy uzna, że podatnik tej ulgi potrzebuje.

Art. 39.

Terminy płatności podatku dochodowego ustanawia się na dzień 1 maja i 1 listopada roku podatkowego.

Do dnia 1 maja roku podatkowego należy uiścić podatek w wysokości połowy tej kwoty, która przypada wedle skali art. 23 ustawy od wykazanego w zeznaniu dochodu i dowód uskutecznionej zapłaty w oryginale lub w odpisie, przez płatnika podpisanym, dołączyć do zeznania.

Osoby, które w terminie, wyznaczonym do składania zeznań, zeznania nie złożą, obowiązane są najpóźniej do 1 maja roku podatkowego uiścić połowę podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy.

W terminie do 1 listopada roku podatkowego winni są wszyscy płatnicy uiścić ewentualną różnicę między podatkiem, wymierzonym na dany rok przez władze podatkowe, a podatkiem, zapłaconym w terminie do 1 maja roku podatkowego.

Art. 40.

Podatnicy, wymienieni w części drugiej art. 30 i art. 32, powinni zapłacić wymierzony podatek w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Dział II.

Opodatkowanie dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Art. 41.

Dochody, wymienione w art. 20 ustawy, objęte skalą miarodajną do ustalania potrąceń (art. 43), podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów Działu II ustawy niniejszej.

Art. 42.

Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości, nie stosuje się do nich odliczeń z art. 10, tudzież zniżek i zwyżek podatkowych z art. 26, 27 i 29 ustawy niniejszej.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

Art. 43.

Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie wynagrodzenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	1.500	1.600	1
2	1.600	1.700	1,2
3	1.700	1.800	1,4
4	1.800	1.900	1,6
5	1.900	2.000	1,8
6	2.000	2.100	2
7	2.100	2.200	2,2
8	2.200	2.300	2,4
9	2.300	2.400	2,6
10	2.400	2.500	2,8
11	2.500	2.600	3
12	2.600	2.700	3,2
13	2.700	2.800	3,4
14	2.800	2.900	3,6
15	2.900	3.000	3,8
16	3.000	3.100	4
17	3.100	3.200	4,2
18	3.200	3.400	4,4
19	3.400	3.600	4,6
20	3.600	3.800	4,8
21	3.800	4.000	5
22	4.000	4.200	5,2
23	4.200	4.400	5,4
24	4.400	4.800	5,6
25	4.800	5.200	5,8
26	5.200	5.600	6
27	5.600	6.000	6,2
28	6.000	6.400	6,4
29	6.400	6.800	6,6
30	6.800	7.200	6,8
31	7.200	7.600	7
32	7.600	8.000	7,2
33	8.000	8.800	7,8
34	8.800	9.600	8,2
35	9.600	10.400	8,6
36	10.400	11.200	9,2
37	11.200	12.000	9,8
38	12.000	13.000	10,6
39	13.000	14.000	11,4
40	14.000	15.000	12,2
41	15.000	16.000	13
42	16.000	17.000	13,6
43	17.000	18.000	14,2
44	18.000	19.000	14,8
45	19.000	20.000	15,4
46	20.000	22.000	16
47	22.000	24.000	16,6
48	24.000	26.000	17,2
49	26.000	28.000	17,8
50	28.000	30.000	18,4
51	30.000	32.000	19
52	32.000	34.000	19,8
53	34.000	36.000	20,6
54	36.000	38.000	21,4

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
55	38.000	40.000	22,2
56	40.000	44.000	23
57	44.000	48.000	23,8
58	48.000	52.000	24,6
59	52.000	56.000	25,4
60	56.000	60.000	26,2
61	60.000	64.000	27,2
62	64.000	68.000	28,2
63	68.000	72.000	29,2
64	72.000	76.000	30,2
65	76.000	80.000	31,2
66	80.000	88.000	32,2
67	88.000	96.000	33,2
68	96.000	104.000	34,4
69	104.000	112.000	35,6
70	112.000	120.000	36,8
71	120.000	128.000	38
72	128.000	136.000	39,2
73	136.000	144.000	40,4
74	144.000	152.000	41,6
75	152.000	160.000	43
76	160.000	168.000	44,4
77	168.000	176.000	45,8
78	176.000	184.000	47,2
79	184.000	192.000	48,6
80	192.000		50

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku stanowi wysokość wypłacanego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia.

W stosunku do osób, które wynagrodzeń perjodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłacanego wynagrodzenia. W przypadkach powtarzających się w ciągu roku wypłat wynagrodzeń nieperjodycznych należy celem ustalenia właściwej stopy procentowej i obliczenia podatku dodawać do kwoty bieżąco wypłacanej kwoty wypłat już dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalać stopę procentową i obliczać podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek poprzednio pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

Jeżeli służbodawca nie potrąca należnego podatku od wypłacanego wynagrodzenia, lecz ponosi go z własnych funduszów, wówczas obowiązany jest przyjąć za podstawę obliczenia podatku taką kwotę wynagrodzenia, by, po potrąceniu od tej kwoty obliczonego podatku, pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty.

Art. 44.

Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jako też na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dni 7 po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Art. 45.

Osoby, które:

a) otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców,

b) otrzymują od jednego służbodawcy dwa lub więcej wynagrodzeń perjodycznych, bądź też obok wynagrodzenia perjodycznego również wynagrodzenia jednorazowe, o ile łączna suma wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 4.800 zł, —

obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy niniejszej różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 43, a łączną kwotą, potrąconą w trybie art. 44 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, osoby, wymienione w ustępie pierwszym pod a) i b), powinny obliczyć i wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w dwóch ratach półrocznych, a to do 15 kwietnia i do 15 października każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty półrocznej należy złożyć w kasie urzędu skarbowego obliczenie różnicy, sporządzone na przepisanym formularzu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

Dział III.

Art. 46.

Upoważnia się izby skarbowe do zezwolenia związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 66 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), posiadającym na mocy art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, na składanie zeznań o dochodzie, wyjaśnień i odwołań w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku dochodowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Art. 46-a.

Minister Skarbu może obniżać skale podatku, ustalone w art. 23 i 43 ustawy niniejszej.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 48.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1925 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej.

15.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 grudnia 1935 r

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 29 sierpnia 1935 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych, o terminie rozpoczęcia prac komisyj klasyfikacyjnych.

Na podstawie art. 5 ust. 1 p. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423) prostuje się co następuje:

W § 1 p. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 sierpnia 1935 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych, o terminie rozpoczęcia prac komisyj klasyfikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 422) po wyrazie „Kamionka Strumiłowa" dodaje się wyraz „Kopyczyńce", a skreśla się wyraz „Podhajce".

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1936 r. Nr. 2, poz. 7).

16.

OKÓLNIK T. 74 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 33935/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 981 p. 3; poz. 983; poz. 984 i poz. 1251 p. 7 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) płaskowniki wymienione w poz. 983 taryfy celnej są to pręty, względnie druty, z metali i stopów, objętych poz. 977 — 981, o przekroju płaskim lub prostokątnym i o szerokości 20 mm i mniej, przy grubości 10 mm i mniej.

Takież druty o wymiarach 10 mm i mniej i o przekroju kwadratowym podlegają ocleniu według poz. 984 punktu odpowiedniego z zastosowaniem uwagi 2 do tej pozycji.

Takież pręty o wymiarach powyżej 10 mm i o przekroju kwadratowym podlegają ocleniu według poz. 981 punktu 3 taryfy celnej, narówni z prętami o przekroju prostokątnym z zastosowaniem uwagi 2 lit. a do tej pozycji.

2) Mechanizmy do automatycznych ołówków, składające się z metalowej rurki, wewnątrz której umieszczany jest ruchomy grafitowy trzpień piszący, nie są w taryfie celnej wymienione; stanowiąc jednak zasadnicze części automatycznych ołówków, a ze względu na użytek najbardziej będąc do nich zbliżonemi, na podstawie art. 4 p. 4 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85 z 1932 r., poz. 732) powinny być przydzielone do poz. 1251 p. 7 lit. a taryfy celnej.

Inne części automatycznych ołówków, sprowadzane oddzielnie, jak oprawki z plastycznych lub innych materjałów, sprężynki, skówki i t. p., podlegają cłu według materjału, z jakiego są wykonane i powinny być przydzielane do właściwych pozycyj taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 299, poz. 396).

17.

OKÓLNIK T. 73 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 33851/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1084 p. 8 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Koła zębate niezależnie od użytku, a więc koła zębate do samochodów, do maszyn rolniczych, do mechanizmów zegarowych i t. p., podlegają ocleniu według poz. 1084 p. 8 litery odpowiedniej taryfy celnej, gdyż ta pozycja obejmuje wszelkie koła zębate z materjałów w niej wymienionych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 grudnia 1935 r. Nr. 296, poz. 387).

18.

OKÓLNIK T. 75 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 32724/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 279).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Jako esencję, estry, extrakty, wymienione w poz. 279 taryfy celnej, należy clić płyny spirytusowe używane, ze względu na duże ilości rozpuszczonych w nich substancyj zapachowych i smakowych, jako przyprawy przy wyrobie koniaku, araku, rumu, nalewek i t. p. trunków spirytusowych, przy pieczeniu ciasta i t. d.

Wyroby, objęte poz. 279 taryfy celnej, nie nadają się do bezpośredniej konsumpcji i mogą być użyte jako trunek po conajmniej **10-krotnem** rozcieńczeniu mieszaniną spirytusu i wody.

Nadto należy mieć na uwadze, iż szereg esencyj, estrów i extraktów już przy rozcieńczeniu podwójną ilością wody mętnieje lub rozwarstwia się, w odróżnieniu od napojów spirytusowych, objętych pozycjami 276, 277 i 278 taryfy celnej, które przy takiem rozcieńczeniu wodą pozostają klarownemi i które nadają się do konsumpcji jako trunek.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 grudnia 1935 r. Nr. 296, poz. 388).

19.

OKÓLNIK T. 77 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 34622/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1138 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Do wyposażenia podwozi samochodowych należy zaliczać specjalnie przystosowane i zmontowane z podwoziami aparaty radjowe, które podlegają ocleniu łącznie z podwoziami.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 grudnia 1935 r. Nr. 297, poz. 392).

20.

OKÓLNIK T. 80 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 35153/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1141 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Przyczepy samochodowe, chociażby bez nałożonych na koła opon, podlegają ocleniu według poz. 1141 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 grudnia 1935 r. Nr. 297, poz. 391).

21.

OKÓLNIK T. 79 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 35151/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1027 tar. cel.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Nadchodzące razem z kuchniami brytwanny, patelnie, rondle i t. p. naczynia do pieczenia i smażenia, jako dodatkowe wyposażenie ku-

chen — pomimo iż są specjalnie przystosowane do tych kuchen — podlegają ocleniu oddzielnie według odnośnych pozycyj taryfy celnej; natomiast kraty (półeczki) do talerzy, o ile nadchodzą razem, podlegają ocleniu łącznie z kuchniami.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 grudnia 1935 r. Nr. 299, poz. 397).

22.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 29528/1/35

w sprawie skażania poza obrębem miejsca urzędowego tłuszczów i olejów sprowadzanych z zagranicy i kontroli celnej tłuszczów i olejów skażonych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami §§ 4, 7 i 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 sierpnia 1935 r. o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych oraz tłuszczu kostnego (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 421) zarządza się, co następuje:

1. a) W przypadkach skażania przywożonych z zagranicy tłuszczów i olejów w zakładach przemysłowych przerabiających surowiec, lub w skażalniach (poza obrębem miejsca urzędowego i poza składami celnemi) należy transporty takich tłuszczów i olejów dostawiać do wspomnianych zakładów pod kontrolą celną, przyczem kierując się przepisem § 22 ust. 3 Instrukcji manipulacyjnej, należy pobierać od strony zabezpieczenie celne w gotówce w wysokości należności celnych, przypadających od tłuszczów i olejów w stanie skażonym, oraz opłatę za odprawę poza miejscem urzędowem.

b) Proces skażenia powinien być dokonany pod kontrolą celną w ciągu 24 godzin, licząc od chwili dostawienia towaru do zakładu. W wyjątkowych przypadkach, gdyby ze względów technicznych lub innych skażenie nie mogło być dokonane w ciągu 24 godzin od chwili dostawienia towaru do zakładu, urząd celny może wyznaczyć dłuższy okres czasu, jeżeli towar na czas przerwy w skażaniu będzie mógł być wzięty w zakładzie pod zamknięcie celne. O wyznaczenie dłuższego okresu czasu na skażenie, niż 24 godziny, zakład przemysłowy powinien zgłosić wniosek w urzędzie celnym przed przewiezieniem towaru do zakładu i złożyć w urzędzie celnym, niezależnie od zabezpieczenia celnego w gotówce, przewidzianego pod p. a, dodatkowe zabezpieczenie (gotówką, papierami wartościowemi albo w formie gwarancji bankowej) na różnicę należności celnych, jakie przypadłyby od towaru nieskażonego.

c) W razie niedochowania przez stronę terminów wyznaczonych dla przeprowadzenia skażenia urząd celny zarządzi pobieranie we wszystkich przypadkach od następnych transportów należących do danej strony, a przeznaczonych do skażenia, dodatkowego zabezpieczenia celnego według p. b, niezależnie od pobrania zabezpieczenia według p. a. W wyjątkowych przypadkach zasługujących na uwzględnienie, Ministerstwo Skarbu może zwolnić stronę od obowiązku złożenia przewidzianego w niniejszym punkcie dodatkowego zabezpieczenia celnego.

2. a) Urząd Celny położony najbliżej siedziby firmy sprowadzającej z zagranicy tłuszcze i oleje, skażone zagranicą lub w kraju, przeprowadza sporadycznie kontrolę w myśl § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 sierpnia 1935 r., badając, czy firma prowadzi księgi w sposób należyty. Urząd Celny może przeprowadzić kontrolę w zakładzie firmy, lub też zażądać przedstawienia przez firmę ksiąg i dokumentów w urzędzie celnym. Zarządzenie co do przedstawienia przez firmę ksiąg i dokumentów w urzędzie celnym może być wydawane tylko jeden raz w ciągu roku.

Gdy ze względu na położenie siedziby firmy przeprowadzenie kontroli nie należy do urzędu odprawiającego, urząd ten, w celu dokonania kontroli, przesyła dane dotyczące odprawionego towaru urzędowi celnemu położonemu najbliżej siedziby firmy.

Koszta kontroli ksiąg i dokumentów, dotyczących skażonych tłuszczów i olejów, nie obciążają strony.

b) O odprawie tłuszczów i olejów skażonych, przeznaczonych dla przedsiębiorstw, znajdujących się na obszarze W. M. Gdańska, należy zawiadamiać Urząd Celny obrotu uszlachetniającego (Zollamt 1 Veredelungsverkehr) w Gdańsku.

3. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 grudnia 1935 r Nr. 298, poz. 394).

23.

OKÓLNIK T. 81 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 35312/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 431, 492 i 834).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Proszek stanowiący mieszaninę waniliny, nawet w niewielkiej ilości, ze sproszkowanemi śluzami roślinnemi, chociażby sztucznie zabarwiony, należy clić według pozycji 431 p. 1 taryfy celnej, ponieważ o istotnej wartości tej mieszaniny stanowi wanilina.

2) Skóry surowe ze zwierząt „peccari", nawet z nieuszkodzonem włosiem, należy clić według pozycji 492 taryfy celnej.

3) Wyroby kartonażowe osobno niewymienione, oklejone papierami różnobarwnemi, w tem i bronzowanemi, srebrzonemi, złoconemi, lecz bez dodatku innych materjałów, należy clić jako wyroby kartonażowe bez ozdób według pozycji 834 p. 1 lit. „a" taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 2 stycznia 1936 r. Nr. 1, poz. 1).

24.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 36170/2/35

w sprawie stosowania cła konwencyjnego do haftek, umocowanych na tkaninach.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec nasuwających się wątpliwości w sprawie stosowania stawek konwencyjnych do haftek, umocowanych na tkaninach, a podlegających odprawie celnej według poz. 1014 p. 1 lit. „c" taryfy celnej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ze stawki konwencyjnej w wysokości 600 zł od 100 kg, ustalonej w poz. 1014 p. 1 lit. „c" Listy Pierwszej umowy handlowej polsko-angielskiej z dn. 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 380 z 1935 r.) mogą korzystać wyłącznie haftki naszyte na tkaninie, jako wyraźnie w powyższej umowie wymienione. Natomiast haftki, umocowane na tkaninie w sposób inny, niż przez naszycie, jako nieprzewidziane w umowie handlowej polsko-angielskiej, z powyższego cła konwencyjnego korzystać nie mogą; korzystać mogą one tylko ze zniżki konwencyjnej w wysokości 30% cła autonomicznego, przewidzianej w umowie handlowej polsko-francuskiej dla haftek z dodatkiem materjałów pospolitych.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 7).

25.

OKÓLNIK T. 82 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 35741/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1084 p. 2).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Koła linowe, używane w zespołach płużnych linowych do nawijania liny, ciągnącej pług, jeżeli są przywożone oddzielnie od lokomobili, podlegają ocleniu według pozycji 1084 punktu 2 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 stycznia 1936 r. Nr. 4, poz. 8).

26.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 388/3/36

w sprawie wygaśnięcia porozumienia celnego między Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad z dnia 1 grudnia 1934 r.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec tego, że z dniem 31 grudnia 1935 r. włącznie wygasło porozumienie celne między Rzeczpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad z dnia 1 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53 z 1935 r. poz. 346, tekst ogłoszony również w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 21 z 1935 r. poz. 485), Ministerstwo Skarbu przypomina, że również z dniem tym stracił swą moc okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1013/3/35 z dnia 15 stycznia 1935 r. w sprawie prolongaty porozumienia celnego z Z. S. R. R. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 2 z 1935 r. poz. 30).

Do wszystkich zatem towarów pochodzących ze Związku Socjalistycznych Republik Rad, zgłoszonych do ostatecznej odprawy celnej, począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r., należy stosować stawki autonomiczne pierwszej kolumny taryfy celnej.

Do towarów pochodzenia sowieckiego przywiezionych z terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, zgłoszonych do ostatecznej odprawy celnej przed dniem 1 stycznia 1936 r., należy stosować stawki konwencyjne ustanowione przez porozumienie celne z Z. S. R. R. z dnia 1 grudnia 1934 r., względnie (do towarów, dla których stawki konwencyjne nie były ustanowione) stawki autonomiczne drugiej kolumny taryfy celnej, jeżeli zachowane zostaną wymagania art. 46 ust. 6 i art. 69 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem, t. j. jeżeli uiszczenie należności celnych nastąpi w okresie przewidzianym w art. 116 tegoż rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

27.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 33846/2/35

w sprawie instrukcji o sposobach ustalania wagi wymiarowej statków rzecznych i pogłębiarek rzecznych przy odprawie celnej, oraz o osprzęcie tych statków i pogłębiarek.

Do
Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie postanowień art. 13 ustęp 4 prawa celnego oraz na podstawie uwagi 3 do poz. 1154 taryfy celnej przywozowej wprowadza się załączoną do niniejszego okólnika instrukcję o sposobach ustalania wagi wymiarowej statków rzecznych i pogłębiarek rzecznych przy odprawie celnej oraz o osprzęcie tychże statków i pogłębiarek.

Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" Nr. 3 z dnia 4 stycznia 1936 r., poz. 5).

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 33846/2/35 z dn. 18 grudnia 1935 r. (poz. 27).

INSTRUKCJA

o sposobach ustalania wagi wymiarowej statków rzecznych i pogłębiarek rzecznych przy odprawie celnej, oraz o osprzęcie tych statków i pogłębiarek.

I. Ustalanie wagi własnej statków rzecznych i pogłębiarek rzecznych.

§ 1.

Wagę statków rzecznych i pogłębiarek rzecznych, stanowiącą podstawę wymiaru cła, ustala się przez obliczenie wyporności bezładunkowej statku lub pogłębiarki.

Za wyporność bezładunkową statku lub pogłębiarki (wyporność statku lub pogłębiarki w stanie bezładunkowym) uważa się ilość metrów sześciennych wody wypartej przez statek lub pogłębiarkę przy zanurzeniu pod wpływem ciężaru własnego, bez ładunku, jednak łącznie ze znajdującym się na statku lub pogłębiarce osprzętem niezbędnym do prawidłowej i bezpiecznej żeglugi (§ 9 i § 10).

Ilość metrów sześciennych wyporności bezładunkowej statku lub pogłębiarki, ustaloną na zasadach niżej podanych, przyjmuje się za równą ilości tonn metrycznych (1000 kg) wagi wymiarowej statku lub pogłębiarki.

A. Przy odprawie celnej ostatecznej.

§ 2.

Przy odprawie celnej ostatecznej wyporność bezładunkową statków rzecznych i pogłębiarek określa się bądź:

a) na podstawie świadectwa pomiarowego, wystawionego w kraju, lub w jednem z państw, które zawarły konwencję, dotyczącą pomierzania statków żeglugi śródlądowej, podpisaną w Paryżu dnia 29 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24 z 1931 r., poz. 140), bądź —

b) na podstawie pomiaru dokonanego przez rzeczoznawców.

Wzór świadectwa pomiarowego, ustalony rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 20 kwietnia 1933 r. o pomiarach statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr. 96 z 1933 r.) jest podany w załączniku Nr. 1.

§ 3.

Wyporność bezładunkową statku przyjmuje się ze świadectwa pomiarowego wówczas, gdy świadectwo to podaje bezpośrednio wartość wyporności bezładunkowej, a więc w przypadkach następujących:

a) przy statkach przeznaczonych do przewozu towarów (p. A. świadectwa pomiarowego) — jeżeli tabela umieszczona pod p. 34 świadectwa pomiarowego w pierwszem odnotowaniu podaje określoną wartość wyporności, odpowiadającą średniemu zanurzeniu bezładunkowemu; wartość ta stanowi wyporność bezładunkową statku; jeżeli zaś w pierwszem odnotowaniu w rubryce „wyporność" wskazano 0,00, wówczas mają zastosowanie przepisy § 4;

b) przy statkach nieprzeznaczonych do przewozu towarów (p. B. świadectwa pomiarowego) — wyporność bezładunkowa statku podana jest pod p. 35 świadectwa pomiarowego.

§ 4.

Na podstawie pomiarów dokonanych przez rzeczoznawców ustala się wyporność bezładunkową:

a) pogłębiarek rzecznych,

b) statków rzecznych, niezaopatrzonych w świadectwa pomiarowe,

c) statków rzecznych, zaopatrzonych wprawdzie w świadectwa pomiarowe, w których jednak w tabeli podanej pod p. 34 w pierwszem odnotowaniu nie wskazano wyporności bezładunkowej (t. j. gdy średniemu zanurzeniu bezładunkowemu odpowiada w rubryce „wyporność" 0,00 m^3).

Koszty powołania rzeczoznawców ponoszą strony.

W sprawie powoływania rzeczoznawców należy zwracać się do najbliższego Państwowego Zarządu Wodnego, których wykaz umieszczony jest w załączniku Nr. 2, a na terenie Wolnego Miasta Gdańska do „Staatliches Schiffvermessungsamt" w Gdańsku.

B. Przy odprawie celnej warunkowej.

§ 5.

Przy odprawie celnej warunkowej statków rzecznych i pogłębiarek rzecznych, w przypadkach, gdy wyporność bezładunkowa powinna być ustalona przez rzeczoznawców (§ 4), lecz których powołanie mogłoby spowodować zbyt dużą przerwę w przewozie, urząd celny może prowizorycznie ustalić wyporność bezładunkową statków rzecznych i pogłębiarek rzecznych, posługując się:

a) świadectwem pomiarowem niepodającem bezpośrednio tej wyporności, jeżeli statki rzeczne będą zaopatrzone w takie świadectwa (§ 4 ust. c),

b) wynikami pomiarów dokonanych przez urząd celny, jeżeli chodzi o statki rzeczne niezaopatrzone w świadectwa pomiarowe, oraz o pogłębiarki rzeczne.

Sposób określania wyporności bezładunkowej statków rzecznych na podstawie świadectw pomiarowych niepodających bezpośrednio tej wyporności.

§ 6.

W tabeli podanej pod p. 34 świadectwa pomiarowego odczytuje się pierwsze odnotowanie w rubryce „średnie zanurzenie", t. j. wielkość zanurzenia statku w stanie bezładunkowym.

Zanurzeniu temu odpowiada wyporność bezładunkowa, która w tabeli nie jest podana (oznaczenie 0,00 m^3), a którą należy określić.

W tym celu wielkość zanurzenia bezładunkowego mnoży się przez 2 i znajduje się w tabeli wyporność odpowiadającą temu podwójnemu zanurzeniu.

Przy założeniu, że między głębokością zanurzenia a wypornością statku zachodzi zależność wprost proporcjonalna, odczytana w powyższy sposób wyporność byłaby równa wyporności bezładunkowej statku.

W praktyce zależność ta zachodzi tylko w przybliżeniu, ze względu na zaokrąglony kształt części przydennej statku; dla określenia więc rzeczywistej wyporności bezładunkowej należy odczytaną wartość odpowiednio zmniejszyć.

Praktycznie wartość wyporności ustala się jako 90% wyporności odczytanej z tabeli.

Przykład.

Tabela podana w p. 34 świadectwa pomiarowego

Średnie zanurzenie w/g odczytów podziałek pomiarowych m	Wyporność m^3
0.45	0.00
0.46	1.620
0.47	3.643
0.48	5.265
i t. d.	i t. d.
0.89	71.333
0.90	72 963
0.91	73 593
i t. d.	i t. d.

Według powyższej tabeli statek w stanie bezładunkowym zanurza się do głębokości 0.45 m; odpowiadająca tej głębokości wyporność bezładunkowa, oznaczona w tabeli jako 0.00 m^3, jest wielkością poszukiwaną.

Przy zanurzeniu równem podwojonemu zanurzeniu bezładunkowemu, wynoszącem 0,45 × 2 = 0,9 m, wyporność odczytana w tabeli wynosi 72.963 m^3.

Zgodnie z podaną wyżej zasadą należy odczytaną wartość zmniejszyć o 10%, t. j.

$$72{,}963\ m^3 \times 0{,}9 = 65{,}667\ m^3$$

rezultat, t. j. 65,667 m^3, przyjmuje się jako wyporność bezładunkową statku.

Sposób pomierzania wyporności bezładunkowej statków rzecznych nieposiadających świadectw pomiarowych oraz pogłębiarek rzecznych.

§ 7.

Zanurzona w wodzie część kadłuba statku lub pogłębiarki posiada kształt wydłużonej skrzyni o formie zewnętrznej zbliżonej do graniastosłupa prostokątnego.

Wyporność bezładunkową statku lub pogłębiarki, równą objętości części zanurzonej kadłuba statku lub pogłębiarki w stanie bezładunkowym, określamy zapomocą bezpośredniego pomiaru objętości graniostosłupa prostokątnego, którego wymiary stanowią:

H — wysokość = średniemu zanurzeniu bezładunkowemu statku lub pogłębiarki, t. j. średniej wartości z pomiarów głębokości zanurzenia przy bezładunkowym stanie statku lub pogłębiarki, dokonanych w kilku punktach wzdłuż statku lub pogłębiarki, licząc od najniższego punktu dna do powierzchni wody.

L — długość = długości statku lub pogłębiarki w płaszczyźnie zwierciadła wody, przy bezładunkowym stanie statku lub pogłębiarki, mierzonej między zewnętrznemi skrajnemi punktami przecięcia się rufy i dziobu ze zwierciadłem wody.

B — szerokość = największej szerokości statku lub pogłębiarki w płaszczyźnie zwierciadła wody, przy bezładunkowym stanie statku lub pogłębiarki, mierzonej między zewnętrznemi skrajnemi punktami przecięcia się boków statku ze zwierciadłem wody.

Iloczyn tych trzech wymiarów L × B × H, zmierzonych w metrach, daje ilość metrów sześciennych objętości graniastosłupa prostokątnego, do którego zbliżony jest kształt zanurzonej części kadłuba. Ponieważ objętość zanurzonej części kadłuba jest mniejsza od objętości graniastosłupa o wymiarach L, B, H (patrz rysunek, załącznik Nr. 3), dlatego, celem otrzymania właściwej objętości zanurzonej części kadłuba, należy wartość iloczynu L × B × H pomnożyć przez odpowiedni współczynnik k.

Objętość zanurzonej części statku lub pogłębiarki wyraża się zatem iloczynem:

k × L × B × H . . . . m^3

Określona w powyższy sposób objętość części zanurzonej statku lub pogłębiarki równa się objętości wody wypartej przez statek lub pogłębiarkę przy zanurzeniu bezładunkowem, czyli równa jest wyporności statku lub pogłębiarki w stanie bezładunkowym.

Wielkość współczynnika k ustala się następująco:

a) dla statków rzecznych z własnym napędem mechanicznym . k = 0,75
b) dla statków rzecznych bez własnego napędu mechanicznego . . . . k = 0,85
c) dla pogłębiarek rzecznych . k = 0,9,

Wyporność w stanie bezładunkowym wyniesie przeto dla:

a) . . . 0,75 (L × B × H) . . . m^3
b) . . . 0,85 (L × B × H) . . . m^3
c) . . . 0,9 (L × B × H) . . . m^3

Uwagi do § 7:

Uwaga 1.

Barki rzeczne, które mimo zaopatrzenia we własne silniki napędowe posiadają kształt kadłuba, jak barki bez własnego napędu, traktuje się przy ustalaniu wyporności bezładunkowej narówni ze statkami bez własnego napędu mechanicznego i stosuje się dla nich współczynnik k = 0,85.

Uwaga 2.

Jeżeli kadłub pogłębiarki rzecznej posiada wycięcie dla pomieszczenia drabiny czerpakowej, wówczas od iloczynu (L×B×H) m^3, obliczonego bez uwzględnienia tego wycięcia, należy odjąć iloczyn (l × b × H) m^3, gdzie „l" i „b" wyrażają długość i szerokość wycięcia, mierzone w płaszczyźnie zwierciadła wody, zaś „H" — wartość średniego zanurzenia pogłębiarki w stanie bezładunkowym. Różnicę obu iloczynów mnoży się przez współczynnik k

i otrzymuje się w ten sposób wyporność bezładunkową takiej pogłębiarki.

Uwaga 3.

Jeżeli statek podlegający pomierzeniu jest załadowany, a usunięcie ładunku jest trudne, należy wówczas pomierzyć w sposób podany wyżej wyporność statku łącznie z ładunkiem i po przemianowaniu metrów sześciennych wyporności na tonny metryczne wagi odjąć ciężar ładunku wykazany w dokumentach przewozowych; otrzymaną różnicę wag należy przyjąć, jako wagę wymiarową statku.

Uwaga 4.

Spis narzędzi pomiarowych podany jest w załączniku Nr. 4.

§ 8.

Jeżeli statki rzeczne lub pogłębiarki rzeczne, odprawione warunkowo w myśl powyższej instrukcji, mają pozostać w kraju, wówczas strona może przedłożyć zaświadczenie rzeczoznawców (§ 4), stwierdzające wyporność bezładunkową statku lub pogłębiarki; w tym przypadku urząd celny dokona ponownego obliczenia cła, przyjmując wagę ustaloną na podstawie zaświadczenia rzeczoznawców. Zaświadczenie takie powinno być przedstawione przed upływem terminu wyznaczonego do powrotnego wywozu. W razie nieprzedstawienia takiego zaświadczenia, lub przedstawienia go po terminie, pierwotny wymiar cła pozostaje bez zmiany.

II. Osprzęt niezbędny do prawidłowej i bezpiecznej żeglugi, podlegający ocleniu łącznie ze statkiem rzecznym lub pogłębiarką rzeczną, stosownie do uwagi 3 do poz. 1154 taryfy celnej przywozowej.

§ 9.

Za osprzęt podlegający ocleniu łącznie ze statkiem uważa się:

1) Kotwice czynne i jedna kotwica zapasowa, wiosła, szreki, bosaki i t. p. w ilości nieprzekraczającej koniecznej potrzeby,

2) łańcuchy, liny stalowe i inne do cumowania i holowania w ilości nieprzekraczającej koniecznej potrzeby,

3) jeden komplet żagli,

4) pełne omasztowanie wraz z olinowaniem,

5) łodzie wiosłowe zgodnie z ilością miejsc pasażerskich i ilością osób załogi,

6) przyrządy ratunkowe w ilości nieprzekraczającej koniecznej potrzeby,

7) latarnie rozpoznawcze i sygnałowe — dwa komplety i jeden reflektor,

8) przyrządy sterownicze z maszyną sterowniczą, czynne na statku,

9) telegrafy maszynowe i dzwonki czynne na statku,

10) maszynowe gwizdki i syreny czynne na statku,

11) pompy stałe czynne na statku oraz węże do nich w ilości nieprzekraczającej koniecznej potrzeby,

12) jedno imadło, jedno kowadło i najpotrzebniejsze narzędzia ślusarskie i kowalskie— tylko dla statków z własnym napędem mechanicznym,

13) zapasowe części maszyn i kotłów — nie więcej niż po jednej sztuce,

14) elektryczne, olejne i inne oświetlenie, razem z wszelkiemi maszynami i przyrządami, latarniami, kinkietami podług liczby kabin i pomieszczeń,

15) dźwigi, windy do przeładunku towarów, względnie do celów specjalnych związanych z przeznaczeniem statku, wmontowane na statku,

16) meble, lustra i zegary umocowane na stałe,

17) gaśnice, narzędzia i węże przeciwpożarowe w ilości nieprzekraczającej koniecznej potrzeby,

18) apteczka statkowa z zapasem leków zabezpieczających pierwszą pomoc w razie wypadku.

§ 10.

Za osprzęt podlegający cłu łącznie z pogłębiarką uważa się:

1) osprzęt wymieniony w § 9 pp. 1, 2, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 i ponadto:

2) łodzie wiosłowe zgodnie z ilością miejsc załogi,

3) latarnie rozpoznawcze i sygnałowe — 1 komplet,

4) zapasowe części mechanizmu czerpalnego, nie więcej jak po jednej sztuce.

§ 11.

Wszelkie inne znajdujące się na statku lub pogłębiarce przedmioty należy clić osobno, podług właściwych pozycyj taryfy celnej.

Załącznik Nr. 1 do instrukcji.

str. 1.

Miejsce
na znaczek
stemplowy.

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Godło państwowe

ŚWIADECTWO POMIAROWE

STATKU

ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ

---

str. 2.

OBJAŚNIENIA.

1) Nazwa Państwa.

2) Nazwa i siedziba urzędu pomiarowego.

3) Litery rozpoznawcze urzędu pomiarowego.

4) Numer kolejny rejestru pomiarowego.

5) Data wpisania do rejestru pomiarowego.

6) Nazwa lub znak statku. W razie zmiany, należy daną nazwę, lub znak, przekreślić i w następnym wierszu wpisać nową nazwę, względnie znak.

7) Podać przeznaczenie statku (barka, krypa, szkuta, holownik, osobowy, zbiornikowiec i t. p.).

8) Podać zasadniczy materjał, z którego statek zbudowano, oraz wskazać, czy statek jest otwarty, czy kryty, płaskodenny, czy też kilowy.

9) Maszyna parowa, motor spalinowy i t. p.

10) Nazwa i siedziba stoczni.

12) Podaje się bez steru i dziobaka.

13) Mierzy się pomiędzy stronami zewnętrznemi burt.

14) Podać średnią arytmetyczną odczytów na podziałkach pomiarowych przy zanurzaniu bezładunkowem.

15) Oblicza się dla zanurzenia największego w wodzie słodkiej.

16) Odległość należy zmierzyć w najniższym punkcie nadburtnicy.

19) Podać ilość osób, wchodzących w skład załogi.

21) Podać wagę wody w rurociągu, kondensatorze i w kotle do wysokości normalnego poziomu.

22) Podać ilość kresek względnie tabliczek pomiarowych.

25) Wskazać, w jaki sposób wykonano podziałki pomiarowe: wypalono w drzewie, wyryto w metalu, wymalowano i t. p.

26) Wskazać, czy punkt zerowy odpowiada najniżej położonemu punktowi dna statku, czy też poziomowi bezładunkowemu (dolnej wodnicy).

32 33) Podać odczyty na podziałkach pomiarowych przy zanurzeniu bezładunkowem i największem.

str. 3.

1. . . . .
2. . . . .
3. . . . .
4. Nr. świadectwa pomiarowego . . . .
5. Wpisano . . . .
6. Statek . . . .

Opis statku.

7. Rodzaj statku . . . .
. . . .
8. Rodzaj budowy . . . .
. . . .
. . . .
9. Rodzaj maszyny napędowej . . . .
10. Stocznia . . . .
. . . .
11. Data spuszczenia na wodę . . . .
12. Największa długość kadłuba . . .
13. Największa szerokość kadłuba . . .
14. Średnie zanurzenie bezładunkowe . . .
15. Nośność największa w tonnach . . .
16. Odległość pionowa pomiędzy linją największego zanurzenia i górną krawędzią nadburtnicy . . . .
. . . .
17. Położenie i opis balastu stałego . . .
. . . .
. . . .

str. 4.

Obciążenie stałe, odpowiadające zanurzeniu bezładunkowemu w czasie pomierzania.

18. Średnia wysokość wody w poszczególnych częściach statku . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
19. Załoga . . . .
20. Waga przybliżona osprzętu i zapasów .
. . . .
21. Waga wody normalnie potrzebnej dla ruchu maszyn napędowych . . . . .
. . . .

A. Statek przeznaczony do przewozu towarów.

Cechy pomiarowe.

22. Górna płaszczyzna pomiarowa (górna wodnica) została oznaczona zapomocą . .
. . . .
23. Odległość środka kreski, wzgl. tabliczki pomiarowej:

od dzioba:
z prawej strony . . . m
z lewej strony . . . m

od rufy:
z prawej strony . . . m
z lewej strony . . . m

Podziałki pomiarowe.

24. Ilość podziałek pomiarowych . . . .
25. Sposób wykonania . . . .
26. Punkt zerowy odpowiada . . . .

	burta lewa			burta prawa		
	I	II	III	I	II	III
27. Odległość podziałki pomiarowej od dzioba statku						
28. Odległość podziałki pomiarowej od środka podziałki						
29. Odległość podziałki pomiarowej od rufy statku						
30. Odległość pionowa górnego końca podziałki od górnej krawędzi burty						
31. Odległość pionowa górnego końca podziałki od górnej płaszczyzny pomiarowej . . .						
32. Zanurzenie bezładunkowe w miejscu umieszczenia podziałki						
33. Zanurzenie największe w miejscu umieszczenia podziałki						

34. Wyporność statku w metrach sześciennych na każdy centymetr średniego zanurzenia, poczynając od zanurzenia bezładunkowego:

Średnie zanurzenie w/g odczytów podziałek pomiarowych m	Wyporność m^3	Średnie zanurzenie w/g odczytów podziałek pomiarowych m	Wyporność m^3	Średnie zanurzenie w/g odczytów podziałek pomiarowych m	Wyporność m^3

str. 6 i str. 7.

Średnie zanurzenie w/g odczytów podziałek pomiarowych m	Wyporność m³	Średnie zanurzenie w/g odczytów podziałek pomiarowych m	Wyporność m³	Średnie zanurzenie w/g odczytów podziałek pomiarowych m	Wyporność m³

str. 8.

B. Statek przeznaczony do przewozu towarów.

35. Wyporność w stanie bezładunkowym . . . . m³
36. Wyporność w stanie największego zanurzenia . . . . . . m³
37. Wyporność przestrzeni pomiarowej . . . . m³

—— o ——

38. Unieważniono dawne świadectwo pomiarowe:

Nazwa urzędu	Data wciągnięcia do rejestru	Nr. rejestru	Nazwa lub znak statku

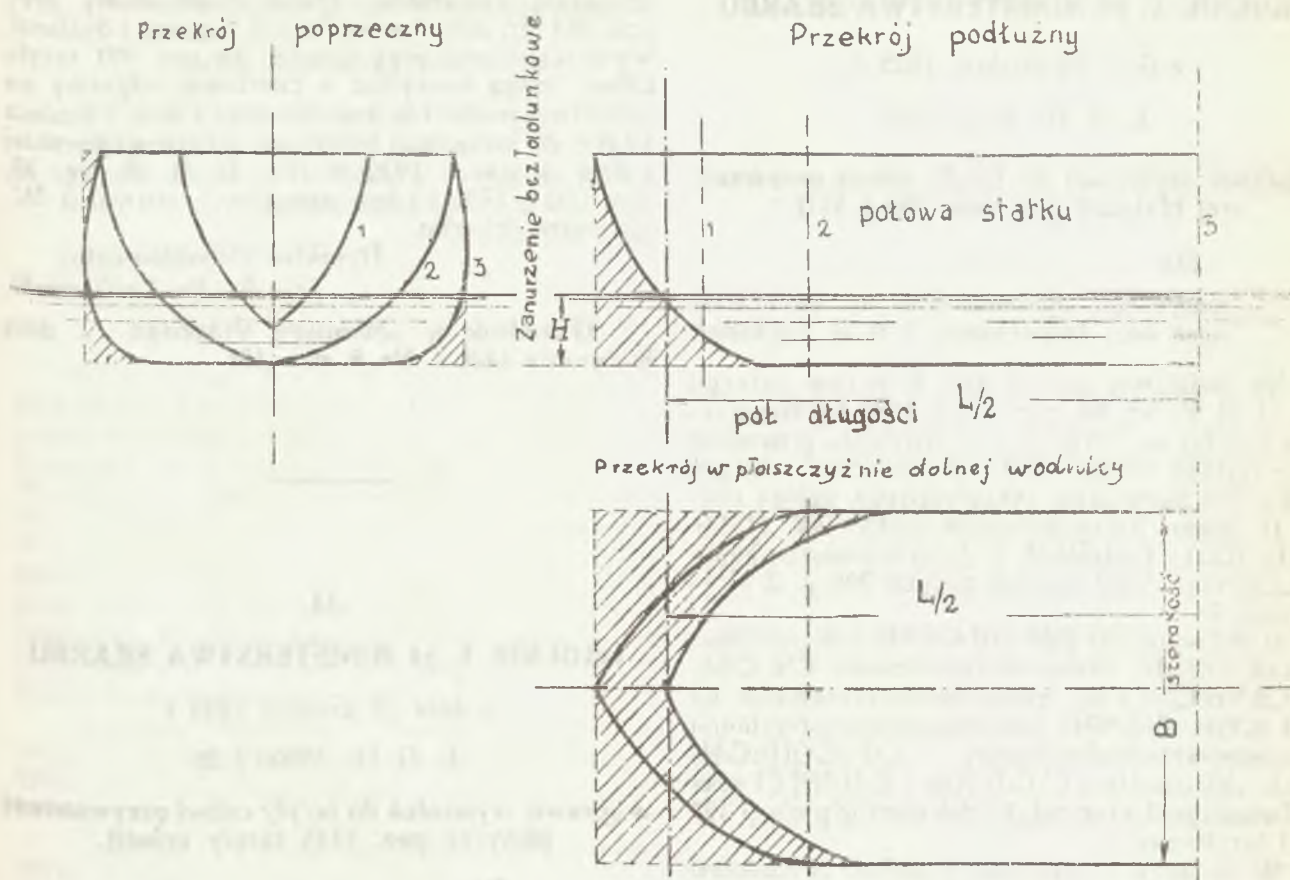
39. Uwagi:

Załącznik Nr. 2 do § 4 instrukcji.

Wykaz Państwowych Zarządów Wodnych, do których należy zwracać się w sprawie powoływania rzeczoznawców.

Państwowy Zarząd Wodny w Krakowie
„ Sandomierzu
„ Puławach
„ Warszawie
„ Płocku
„ Toruniu
„ Tczewie
„ Bydgoszczy
„ Poznaniu
„ Wilnie
„ Grodnie
„ Pińsku
„ Brześciu n/B.

Załącznik Nr. 3 do § 7 instrukcji.

Załącznik Nr. 4 do § 7 instrukcji.

Spis narzędzi pomiarowych.

1) Przymiary sztywne z okuciami na końcach:

a) trzymetrowy,

b) dwumetrowy,

c) jednometrowy,

d) 50-cio centymetr.,

2) przymiar wstęgowy 20 metrowy,

3) sonda o dwóch ramionach wzajemnie prostopadłych, do mierzenia głębokości; jedno z ramion sondy powinno posiadać podziałkę centymetrową po obu stronach; zero podziałki winno odpowiadać wewnętrznemu wierzchołkowi konta prostego sondy,

4) komplet węgielnic, składający się z dużej węgielnicy o ramionach długości 1,5 m i 1 m, średniej o ramionach 1 m i małej o ramionach 0,5 m.,

5) poziomnica,

6) pion.

28.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 23375/3/35

w sprawie świadectw pochodzenia i pozwoleń przywozu na zagraniczne przesyłki pocztowe.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu potwierdza zarządzenie z dnia 24 października 1932 r. L. D. IV. 26614/3/32, wyjaśniające, że świadectwa pochodzenia i pozwolenia przywozu na zagraniczne przesyłki pocztowe jak też ich odpisy winny być przyjmowane przez urzędy celne od adresatów bez żądania osobnych podań i to bez względu na to, kiedy te świadectwa i pozwolenia są przedstawiane — przed rewizją celną przesyłek czy też po rewizji, byleby przed wydaniem przesyłek adresatom, — i że poświadczanie przez urzędy celne zgodności z pierwopisem odpisów świadectw pochodzenia i pozwoleń nie podlega opłacie stemplowej.

Dyrektor Departamentu:

(—) *St. Fr. Królikowski.*

29.

OKÓLNIK T. 83 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 31762/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 396 i 397).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jako produkty pośrednie „inne oprócz osobno niewymienionych", służące do wyrobu barwników syntetycznych, należy clić:

1) kwas antrachinonodwusulfonowy $HSO_3 . C_6 H_3 . (CO)_2 . C_6H_3SO_3H$ i dwuchloroantrachinon $C_6H_3Cl(CO)_2C_6H_3Cl$ według pozycji 396 p. 3 taryfy celnej i

2) tiokarbanilid $C_6H_5.NH.CS.NH.C_6H_5$, dwumetylotiokarbanilid (dwutolilotiomocznik) $CH_3.C_6H_4.NH.CS.NH.C_6H_4.CH_3$, chloroaminoantrachinon $C_6H_3Cl (CO)_2 . C_6H_3NH_2$, leukodwuaminoantrachinon (dwuaminoantrahydrochinon) $C_6H_4(COH)_2C_6H_2(NH_2)_2$, chloroaniliny $Cl.C_6H_4NH_2$ i C_6H_5NH,Cl oraz ich dwuazopochodne należy clić według pozycji 397 p. 12 taryfy celnej.

W związku z powyższem wykaz produktów pośrednich „innych oprócz osobno wymienionych", clonych według poz. 393 — 400 taryfy celnej, stanowiący załącznik do okólnika z dnia 27 kwietnia 1935 r. T 7 L. D. IV. 2131/2/35, uzupełnia się przez dodanie związków wymienionych w niniejszym okólniku.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 stycznia 1936 r. Nr. 5, poz. 9).

30.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 34722/2/35

w sprawie stosowania konwencji do preparatów węgierskich Distol, Porzol, Higosan i Sulfarol.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z okólnikiem z dnia 3 listopada 1933 r. L. D. IV. 28731/2/35, skorygowanym okólnikiem z dnia 7 października 1935 r. L. D. IV. 27633/2/35, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że preparaty węgierskie: Distol, wymieniony przy poz. 384 tar. celnej, oraz Porzol, Higosan i Sulfarol, wyszczególnione przy uwadze do poz. 491 taryfy celnej, mogą korzystać z bezcłowej odprawy na podstawie protokółu dodatkowego z dnia 2 grudnia 1928 r. do konwencji handlowej polsko-węgierskiej z dnia 26 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 606 z 1931 r.) bez specjalnych pozwoleń Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 stycznia 1936 r. Nr. 5, poz. 10).

31.

OKÓLNIK T. 84 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 35900/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1145 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Zespół zmontowany kierownicy samochodowej składa się z następujących części: 1) Trzona kierownicy ze ślimakiem; 2) drążka do wyłącznika oświetleniowego; 3) przycisku do trąbki lub buczka sygnałowego; 4) koła kierownicy; 5) pochwy do ślimaka i ramienia trzonu kierowniczego; 6) segmentu, nasady, klamry i t. p.

Taki zespół podlega ocleniu według poz. 1145 punktu 7 taryfy celnej, jako tam wymieniony.

Natomiast oddzielne metalowe części tego zespołu, jak trzon kierownicy ze ślimakiem, koło kierownicy, pochwa do ślimaka i t. p., o ile nadchodzą oddzielnie, podlegają ocleniu według poz. 1145 punktu 14 taryfy celnej, jako części samochodów metalowe osobno niewymienione.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 stycznia 1936 r. Nr. 5, poz. 11).

32.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 36172/2/35

w sprawie skażania tłuszczów i olejów ługiem potasowym.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie § 5 p. II rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 21 sierpnia 1935 roku o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych oraz tłuszczu kostnego (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 421 z 1935 r.) Ministerstwo Skarbu zezwala na użycie do skażania tłuszczów i olejów narówni z wymienioną w rozporządzeniu żywicą drzew iglastych i z dopuszczonemi okólnikiem L. D. IV. 24267/2/35 ługiem sodowym i ługiem wapniowym, jeszcze 33% (wagowo) wodnego roztworu ługu potasowego (33% KOH) w ilości nie mniejszej niż 6% w stosunku do wagi tłuszczu lub oleju.

Skażenie tłuszczów i olejów wymienionym wyżej środkiem skażającym może mieć miejsce tylko pod kontrolą celną na polskim obszarze celnym.

Skażenie tym środkiem powinno odbywać się przez dokładne zmieszanie tłuszczu lub oleju ze środkiem skażającym, by środek ten możliwie równomiernie rozszedł się w całej masie tłuszczu lub oleju.

Tak przeprowadzane skażenie powinno być dokonane w temperaturze całej masy tłuszczu lub oleju nie mniejszej niż 60° C, przyczem tłuszcz powinien być bezwzględnie doprowadzony do stanu ciekłego.

Ponadto przy skażaniu tłuszczów i olejów wyżej wymienionym środkiem skażającym mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 sierpnia 1935 r. o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych oraz tłuszczu kostnego (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 421 z 1935 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 10 stycznia 1936 r. Nr. 7, poz. 13).

33.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1935 r.

L. D. V. 40617/2/35

w sprawie niepotrącalności z dochodu przedsiębiorcy sum przywłaszczonych przez pracownika.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 21 października 1935 r. L. Rej. 5319/33 w sprawie Dawida Cynamona.

. . . .

. . . .

Spór między skarżącym i władzą pozwaną dotyczy kwestji potrącalności z dochodu pewnej sumy, określonej bezspornie jako strata spowodu przywłaszczenia tej sumy przez b. pracownika skarżącego.

Władza pozwana porzuciła stanowisko, zajęte pierwotnie przez przewodniczącego Komisji Szacunkowej w toku postępowania wyjaśniającego, że suma wymieniona nie nadaje się do potrącenia z dochodu z roku 1930, ponieważ strata z sprzeniewierzenia powstała jeszcze w roku 1927.

Władza uznała tę pozycję za niepotrącalną z tego powodu, że stanowi ona zdaniem władzy stratę w kapitale, zaś skarżący broni swego roszczenia o potrącenie tej sumy z dochodu argumentem, że chodzi tu o sprzeniewierzenie kwot, inkasowanych przez jego pracownika u klijentów, a stanowiących jego wynagrodzenie komisowe. Zdaniem skarżącego o sprzeniewierzoną kwotę zmniejszył się przychód, a zatem chodzi o stratę, poniesioną w wykonaniu przedsiębiorstwa.

Władza zatem opiera się na przepisie art. 8; zaś skarżący na przepisie art. 6 ustawy o podatku dochodowym, poz. 411/25 Dz. Ust.

Otóż art. 6 dopuszcza strącenie z przychodów z jednej strony kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, a z drugiej corocznego prawidłowego odpisania na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza tudzież strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu.

Czy strata, o którą chodzi w konkretnym sporze, ma jedną z cech wyżej wyszczególnionych dopuszczalnych potrąceń.

Że suma, przez pracownika zainkasowana u klijentów i następnie sprzeniewierzona nie wypełnia pojęcia kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia przychodów z przedsiębiorstwa zarobkowego, to nie powinno budzić wątpliwości, albowiem suma ta do chwili jej sprzeniewierzenia była raczej samym przychodem danego źródła dochodowego. Skoro ta su-

ma przez upoważnionego pracownika została u klijentów zainkasowana, to tem samem nie możnaby zasadnie twierdzić, że o tę dopiero później sprzeniewierzoną sumę przychód był od samego początku mniejszy, czyli, że przedsiębiorstwo przychodu w granicach tej sumy wogóle nie osiągnęło. Wszak dłużnicy przedsiębiorstwa uiścili się ze swoich zobowiązań pieniężnych z pełnym skutkiem prawnym. Skoro więc drogą zapłaty suma otwartych wierzytelności przedsiębiorstwa się zmniejszyła, to temu zmniejszeniu rachunkowo musi odpowiadać równa suma wpływów czyli przychodów.

Pozostaje więc do rozważenia możliwość zakwalifikowania sprzeniewierzonego wływu, jako straty w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu.

Skarżąca ani w postępowaniu administracyjnem ani w skardze kasacyjnej nie wykazała, by w grę wchodziły takie właśnie przedmioty.

Ani prawa wierzycielskie, wynikające z tranzakcji handlowych, czyli z zobowiązań, ani pieniądze pobrane, nie są przedmiotami, podlegającemi zużyciu i służącemi do osiągnięcia dochodu. To nie są narzędzia osiągania dochodu. Przepis art. 17 ustawy, przez strony zresztą nie powołany, nie podaje żadnych odmiennych zasad ustalenia dochodu z przedsiębiorstw, lecz odwołuje się właśnie do art. 6.

Przepis zatem art. 6 nie popiera żądania skargi, zaczem odmowna decyzja władzy, oparta na przepisie art. 8 p. 6, jest uzasadniona.

— — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V.40617/2/35.

Warszawa, dnia 14 grudnia 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski.*

34.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1935 r.

L. D. V. 41335/4/35

w sprawie zwolnienia komisantów firm „Standard - Nobel w Polsce", „Galicja" i „Karpaty" od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na skutek podań firm: „Standard-Nobel w Polsce" S. A., „Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja" S. A. oraz „Karpaty" Sprzedaż Produktów Naftowych spółka z ogr. odp.— Ministerstwo Skarbu na zasadzie przepisu ustępu trzeciego p. 5 art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716) zwalnia komisantów, prowadzących komisową sprzedaż nafty i produktów naftowych wyżej wymienionych firm na rok 1936 od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych.

Podlegającą opodatkowaniu prowizję, otrzymaną przez komisantów za sprzedaż wymienionych artykułów, należy ustalić na zasadzie prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych wymienionych firm, jako komitentów.

Niniejsze zwolnienie od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, dotyczy jedynie komisowej sprzedaży nafty oraz produktów naftowych firm „Standard-Nobel", „Karpaty" i „Galicja" i nie zwalnia odnośnego komisanta od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg w odniesieniu do tranzakcyj (czynności handlowych przy których w myśl przepisów powołanej ustawy, wymagane jest prowadzenie prawidłowych ksiąg handlowych) komisowa sprzedaż innych artykułów, eksport i t d.).

Jednocześnie, wobec przyjęcia przez firmę „Galicja" obowiązku opłacania za swoich komisantów, zaś przez firmy „Standard-Nobel w Polsce" i „Karpaty" odpowiedzialności za uiszczenie przez swoich komisantów podatku przemysłowego od obrotów za r. 1936 należnego od ich prowizji, obliczanej na podstawie ksiąg handlowych wymienionych firm jako komitentów, Ministerstwo Skarbu w wypadku nieuiszczenia przez firmę „Galicja" względnie komisantów firm „Standard-Nobel" i „Karpaty" przedmiotowego podatku, poleca przedstawić wykazy tych zaległości Izbie Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, która po uprzedniem porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu, przedsięweźmie odpowiednie kroki celem wyegzekwowania ich od wymienionych firm — komitentów.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Koszko.*

35.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1935 r.

L. D. V. 40632/1/35

w sprawie zaległości podatkowych z tytułu podatku podymnego.

Do

Izb Skarbowych w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Okręgowej w Warszawie oraz Urzędów Skarbowych położonych na terenie tych Izb.

Na podstawie spostrzeżeń organów inspekcyjnych Ministerstwa Skarbu stwierdzono, iż w księgach bierczych niektórych urzędów skarbowych figurują dotychczas zaległości podatkowe z tytułu podatku podymnego, pobór którego został zniesiony postanowieniami art. 16 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gminnych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505).

Ponieważ zaległości te wobec znacznego upływu czasu są obecnie w większości wypadków nierealne, przenoszenie zaś ich z roku na rok do nowych ksiąg bierczych stwarza dla urzędów skarbowych nieproduktywną pracę, Ministerstwo Skarbu rozciągając postanowienia części I-szej okólnika z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35 również i na omawiane zaległości w podatku podymnym, poleca bezzwłocznie przystąpić do odpisania zalegających kwot w myśl wskazań powyższego okólnika.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Koszko.*

36.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1936 r.

L. D. V. 42360/1/35

w sprawie odpisywania zaległości nieprzekraczających 20 groszy.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do postanowień okólnika z dn. 24 stycznia 1933 r. L. D. V. 1991/1/33 w myśl których nałożono na urzędy skarbowe obowiązek doliczania zaległości podatkowych nieprzekraczających 1 zł do należności następnych okresów wymiarowych, Ministerstwo Skarbu poleca na przyszłość zaniechać wogóle kierowania egzekucji do płatników z tytułu zaległości w podatkach, grzywnach i karach pieniężnych, jak również w kosztach egzekucyjnych, o ile zaległość w poszczególnym przypadku nie przekracza kwoty 20 gr. Zaległości te poleca się przed okresem zamykania ksiąg bierczych odpisywać z urzędu na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 50 z 1935 r., poz. 336).

Podsekretarz Stanu:
(—) *Staniszewski.*

37.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 stycznia 1936 r.

L. D. V. 150/1/36

w sprawie amnestji.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich Urzędów Skarbowych oraz Urzędów Opłat Stemplowych.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r. o amnestji (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Z przestępstw skarbowych, do których nie ma zastosowania ustawa karna skarbowa, ustawa o amnestji obejmuje w art. 2 ust. 2 p. 2 przestępstwa dokonane przed dniem 11 listopada 1935 roku, za które grozi wyłącznie kara pieniężna do 1.000 złotych, albo kara grzywny do tej wysokości. Nie są zatem objęte amnestją przestępstwa:

a) za które grozi kara pod postacią wielokrotności uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności skarbowej,
b) za które obok kary pieniężnej (grzywny) grozi obligatoryjnie lub fakultatywnie kara aresztu.

W myśl powyższego amnestją objęte są w szczególności przestępstwa skarbowe, przewidziane:

1) w art. 187 § 1 i w art. 188 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 39 z 1934 r. poz. 346),

2) w art. 97, 99, 100, 101, 102, 103, 104 i 107 ust. 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym w poprzedniem brzmieniu (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110),

3) w art. 91, 92, 93, 94 i 116 ustawy o państwowym podatku dochodowym w poprzedniem brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr. 58 z 1925 r., poz. 411),

4) w art. 10 ust. 6 ustawy o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych w poprzedniem brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr. 112 z 1931 r. poz. 882),

5) w art. 8 ust. 1 ustawy o państwowym podatku od energji elektrycznej w poprzedniem brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr. 112 z r. 1931, poz. 880),

6) w art. 11 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 614),

7) w art. 42 i 43 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517),

8) w art. 39 ust. 1 i art. 43 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 64 z 1935 r. poz. 404),

9) w art. 22 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299), a o ile chodzi o obszar b. zaboru rosyjskiego również w art. 32 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 391) z kwotami ustalonemi w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1114) i w § 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351),

10) w art. 1 punkt 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 866) — o ile chodzi o obszar górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Do prac związanych z wykonaniem ustawy należy przystąpić bezzwłocznie, mając na uwadze następujące wskazówki:

Amnestję stosuje się z urzędu bez wyczekiwania wniosku strony.

W sprawach, w których orzeczenia karne już uprawomocniły się oraz w sprawach z nieprawomocnemi orzeczeniami karnemi, lecz nieprzedłożonemi jeszcze do rozstrzygnięcia instancji odwoławczej lub sądowi, amnestję stosuje władza skarbowa, która wydała w I-ej instancji orzeczenie karne. W sprawach, przedłożonych już, na skutek wniesionych odwołań, instancji odwoławczej lub sądowi, amnestję stosuje władza odwoławcza lub sąd. W przypadku, gdy postępowanie karne zostało przez władze skarbowe wszczęte, jednak orzeczenie karne nie zostało jeszcze wydane, należy dalszego postępowania zaniechać i sprawę umorzyć. Sprawy, w których postępowanie karne nie zostało wszczęte, należy pozostawić bez biegu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

38.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1936 r.

L. D. V. 43296/1/35

w sprawie specjalnego podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych — wyjaśnienia.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Przez wyrażenie „wypłacane przez" rozumieć należy sam fakt wypłacania wynagrodzeń przez podmioty prawne, wymienione w ustępie (1) art. 2, bez względu na to, czy wynagrodzenia te płyną z funduszów tych podmiotów, czy też z funduszów podmiotów niewymienionych w ust. (1) art. 2.

Przykład: urzędnik Ministerstwa pełni w jakiemś przedsiębiorstwie prywatnem funkcje kontrolne lub wchodzi w skład rady nadzorczej i z tego tytułu przedsiębiorstwo to wypłaca mu pewne wynagrodzenie. Wynagrodzenia tego jednak przedsiębiorstwo nie wypłaca mu bezpośrednio, lecz przekazuje Ministerstwu, które dopiero wypłaca je temu urzędnikowi. Otóż w tym wypadku, ponieważ wynagrodzenie to wypłaca władza wymieniona w art. 2 ust. 1, przeto podlega ono również specjalnemu podatkowi.

2) Przed wyrażenie „państwowe . . . . . . przedsiębiorstwa" użyte w punkcie 2) ust. (1) art. 2, rozumieć należy tak przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi, jakoteż nieposiadające odrębnej osobowości. Nie są przedsiębiorstwami państwowemi przedsiębiorstwa spółek, w których Skarb Państwa jest udziałowcem (np. właścicielem akcyj, choćby nawet wszystkich).

do art. 2 ustęp (2).

3) Przepis ten zawiera ustawową interpretację pojęcia „wynagrodzenia", podlegającego

w myśl dekretu opodatkowaniu. Zgodnie z tym przepisem podlegają opodatkowaniu wszelkie wynagrodzenia, jakie płatnik uzyskuje z tytułów w tym przepisie wymienionych, bez względu na to, jakiego rodzaju są te wynagrodzenia, lub jak się one nazywają. W szczególności należą tu: diety poselskie i senatorskie, uposażenia zasadnicze, wynagrodzenia za pracę, emerytury, renty, zaopatrzenia, pensje, odprawy, wszelkiego rodzaju dodatki, stanowiące uzupełnienie uposażenia zasadniczego lub podstawowego, jak dodatki lokalne, funkcyjne, reprezentacyjne, służbowe, dodatki dla drużyn konduktorskich i parowozowych za czas służby przy pociągach lub na parowozie, zarówno na kolejach normalno- jak i wąskotorowych, dodatki dla szoferów i konduktorów samochodów przedsiębiorstwa „P. K. P.", dodatki dla dyspozytorów parowozowni, dodatki za pracę w pocztach ruchomych, za konwój pocztowy kolejami, za konwój poczty na drogach bitych, dodatki za służbę nocną, dodatki sezonowe, dodatki za wydajność pracy, ryczałty obchodowe dla funkcjonarjuszów przydzielonych do nadzoru dróg wodnych, ryczałty objazdowe dla nadzorców dróg i mostów, ryczałty nawigacyjne dla funkcjonarjuszów niższych zatrudnionych na objektach pływających, zasiłki wyrównawcze, wynagrodzenia za spełnianie czynności dodatkowych, nagrody pieniężne (remuneracje), zapomogi, premje, odszkodowania za niewykorzystany urlop wypoczynkowy — i t. p.

Natomiast wolne są od podatku te wynagrodzenia, które przyznane są **wyłącznie** na pokrycie kosztów, związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych. Do tych wynagrodzeń należą w szczególności:

a) należności z tytułu pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe, jak diety, zwrot kosztów przejazdu, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego, ryczałty za pełnienie służby poza miejscem stałego zamieszkania, ryczałty na wyjazdy, wynagrodzenia za używanie własnego samochodu lub motocykla w podróżach służbowych i t. p.;

b) wypłacane żołnierzom dodatki: ćwiczebne, podczas zaokrętowania, asystencyjne i patrolowe;

c) ryczałty na przybory kancelaryjne, opał, światło, lokal, na posłańców, woźnych, na konserwację służbowych środków lokomocji oraz wzamian służbowych środków lokomocji i t. p.;

4) Wolne są również od specjalnego podatku wynagrodzenia, wypłacane tytułem zwrotu kosztów pogrzebu (pośmiertne) oraz odprawy pośmiertne, wypłacane członkom rodziny zmarłego w związku z jego śmiercią.

5) Nie podlegają specjalnemu podatkowi wynagrodzenia, wypłacane za wynik pracy (umowa o dzieło) n. p. wynagrodzenia wypłacane nauczycielowi za ocenę książki szkolnej, w wojsku t. zw. zasiłki wynalazcze, i t. p. oraz wynagrodzenia za wykrycie wszelkiego rodzaju przestępstw skarbowych (w dziedzinie podatków, monopoli i ceł). Wynagrodzenia te bowiem nie są wypłacane z tytułu stosunku służbowego o ile chodzi n. p. o podatek dochodowy podlegają opodatkowaniu nie według działu II a według działu I ustawy.

do art. 2 ustęp (3).

6) Przepisy tego ustępu stosują się również do osób, pełniących służbę na obszarze W. M. Gdańska.

7) Osoby pełniące służbę zagranicą i w W. M. Gdańsku i opłacające podatek dochodowy od uposażeń na rzecz państwa, na obszarze którego pełnią służbę, lub na rzecz W. M. Gdańska, wolne są od specjalnego podatku.

do art. 3 pkt. 1).

8) Podane w tym punkcie minima 100 lub 110 złotych wolne są od podatku nietylko w tych wypadkach, gdy łączna suma wszystkich wynagrodzeń płatnika, jakie on wogóle pobiera, nie przekracza 100 lub 110 złotych, lecz także wówczas, gdy płatnik pobiera wynagrodzenia od kilku władz, instytucyj i t. p., wypłacających mu odrębnie te wynagrodzenia i gdy wynagrodzenie wypłacone w ciągu miesiąca przez poszczególną władzę, instytucję i t. p. nie przekracza złotych 100 lub 110.

Przykład: Płatnik pobiera wynagrodzenie w trzech instytucjach po złotych 80 każde i każda z tych instytucyj wypłaca mu wynagrodzenie odrębnie. Płatnik nie podlega specjalnemu podatkowi od żadnego z tych wynagrodzeń. Jeżeli jednak jedna z tych instytucyj zamiast wypłacać płatnikowi wynagrodzenie odrębnie przekazuje je drugiej i ta druga instytucja wypłaca płatnikowi dwa wynagrodzenia w łącznej sumie 160 złotych, wówczas suma 160 złotych podlega podatkowi, a ze zwolnienia korzysta jedynie wynagrodzenie trzecie w sumie 80 zł, wypłacone odrębnie przez instytucję trzecią.

do art. 4.

9) Za „poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję" uważać należy każdy poszczególny organ uprawniony w myśl obowiązujących przepisów do asygnowania wynagrodzenia, choćby nawet asygnowało płatnikowi wynagrodzenie kilka różnych organów w ramach jednego resortu, a w wojsku każdą jednostkę administracyjną lub jednostkę gospodarczo samodzielną. Jeżeli więc urzędnik otrzymuje np. jedno wynagrodzenie, asygnowane mu bezpośrednio przez Ministerstwo, a drugie bezpośrednio przez podległą władzę II instancji, to w tym wypadku Ministerstwo i władza II instacji są odrębnemi organami asygnującemi i każdy z nich potrąca specjalny podatek według skali, przypadającej dla wypłaconego przez siebie wynagrodzenia. Przewidziana zatem w art. 4 kumulacja wynagrodzeń przez użycie zwrotu: „za podstawę ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku przyjmuje się łączną sumę „wszelkich

wynagrodzeń . . . . . ." zachodzi tylko wówczas, gdy kilka wynagrodzeń wypłaca płatnikowi jeden i ten sam organ asygnujący. Stosuje się to nietylko do wypadków, kiedy jeden organ asygnujący wypłaca płatnikowi kilka wynagrodzeń z mocy obowiązujących przepisów, ale także wówczas, kiedy dzieje się to via facti, a więc kiedy różne władze, urzędy i t. p. przekazują wynagrodzenie jednemu organowi asygnującemu, a ten wypłaca je następnie płatnikowi.

10) Stopę procentową ustala się i podatek oblicza się od wynagrodzenia brutto. O ile chodzi zatem np. o pracowników kontraktowych, podstawę obliczenia stanowi suma wynagrodzenia bez potrąceń z tytułu podatku dochodowego, składek ubezpieczeniowych, opłat na Fundusz Pracy i t. p.

11) W przeciwieństwie do podatku dochodowego, specjalny podatek pobiera się nie od sumy wynagrodzenia w stosunku rocznym, lecz od łącznej sumy tych wszystkich wynagrodzeń, które płatnik od poszczególnej władzy i t. d. faktycznie otrzymał w ciągu miesiąca.

O ile jednak chodzi o:

a) odprawy, wypłacane jednorazowo za trzy miesiące lub za dłuższy okres czasu spowodu bezzwłocznego rozwiązania stosunku służbowego z płatnikiem;

b) stałe miesięczne wynagrodzenia, które nie zostały wypłacone w terminie i wypłacane są za czas ubiegły jednorazowo, lub w kilku ratach;

c) wynagrodzenia z tytułu zaległych emerytur, rent i t. p. wypłacane jednorazowo, np. na skutek wygrania skargi o emeryturę w Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 130 ordynacji podatkowej zarządza, co następuje:

We wszystkich wymienionych wyżej pod a) — c) wypadkach specjalny podatek należy obliczać i potrącać według stopy procentowej, przypadającej od wchodzących tu w rachubę wynagrodzeń osobno za każdy miesiąc.

Naprzykład: pewien urząd wypowiada w końcu stycznia b. r. pracownikowi pracę, zwalnia go z dniem 31 stycznia i wypłaca mu trzymiesięczną odprawę za luty, marzec i kwiecień 1936 r. Pracownik ten pobierał miesięcznie wynagrodzenie w kwocie 300 złotych, otrzymał więc w styczniu wynagrodzenie normalne za styczeń w kwocie 300 zł i w dniu 31 stycznia 900 zł tytułem odprawy, razem 1.200 złotych. Stosownie do wyjaśnień wyżej zawartych pracownikowi temu należy obliczyć i potrącić podatek od sumy 1.200 złotych, lecz według stopy procentowej, przypadającej od wynagrodzenia 300 złotych miesięcznie.

Przykład drugi: urzędnik skarży do Najwyższego Trybunału Administracyjnego decyzję władzy, odmawiającą mu prawa do emerytury. Skargę wygrywa i w styczniu 1936 r. otrzymuje zaległą emeryturę jednorazowo za trzy lata wstecz w wysokości 125 złotych za każdy miesiąc. Urzędnikowi temu należy podatek obliczyć i potrącić od ogólnej wypłaconej mu sumy, lecz według stopy procentowej, przypadającej od sumy 125 złotych.

Gdyby jednak w wypadkach, o których mowa pod b) i c), wypłacane za czas ubiegły wynagrodzenie za każdy poszczególny miesiąc nie przekraczało minimum wolnego od podatku (100 lub 110 złotych), łącznie zaś suma wypłacanego wynagrodzenia za czas ubiegły przekraczała to minimum, wówczas należy stosować zasady następujące:

A) Jeżeli płatnikowi w ubiegłych miesiącach wogóle nic nie płacono i jeżeli zarazem wynagrodzenie jego nie przekraczało minimum wolnego od podatku (100 lub 110 złotych), wówczas od ogólnej sumy wypłaconego mu za czas ubiegły wynagrodzenia należy podatek obliczyć i potrącić według stopy procentowej przewidzianej dla pierwszego stopnia wynagrodzenia. Np. Płatnikowi wypłacane jest jednorazowo wynagrodzenie za dwa lata wstecz, które miesięczne wynosi 90 złotych. Ogólna suma wynagrodzenia (90 × 24) wynosi 2.160 zł. Od tej sumy należy pobrać podatek według stopy 7%, lub 5,5%, w zależności od tego, czy wypłacane wynagrodzenie podlega potrąceniu z tytułu opłat emerytalnych lub składek ubezpieczeniowych, czy też nie;

B) Jeżeli płatnikowi, pobierającemu wynagrodzenie w pewnej określonej wysokości, w ubiegłych miesiącach wypłacono tylko część tego wynagrodzenia, a następnie w pewnym miesiącu, oprócz wynagrodzenia bieżącego, wypłaca mu się wyrównanie za miesiące ubiegłe, całkowicie lub częściowo, wówczas od kwoty wypłacanego wyrównania specjalny podatek należy obliczyć i potrącić według stopy procentowej; przypadającej od pełnej sumy wynagrodzenia za każdy ubiegły miesiąc, wyrównywując równocześnie kwoty za mało ewent. potrąconego podatku w miesiącach ubiegłych.

Przykład: Płatnik ma umówione wynagrodzenie w sumie 250 złotych miesięcznie. W miesiącach od lipca 1935 do marca 1936 r. niewypłacano mu pełnej sumy 250 złotych, lecz wypłacono: w lipcu 1935 r. 120 złotych, w sierpniu — 180 złotych, we wrześniu 150 zł, w październiku, listopadzie i grudniu 1935 r. po 160 złotych, w styczniu i lutym 1936 r. po 130 złotych i w marcu 1936 r. 200 złotych. W ten sposób płatnikowi zamiast 2.250 złotych (9 miesięcy po 250 zł) wypłacono tylko 1.390 złotych. W kwietniu 1936 r. wypłaca się płatnikowi jejednorazowo wyrównanie w kwocie 860 złotych plus bieżące wynagrodzenie 250 zł, razem 1110 złotych. Podatek od tej kwoty należy obliczyć i potrącić nie według stopy dla sumy 1.110 zł, lecz według stopy dla sumy 250 złotych, czyli sumy normalnego miesięcznego wynagrodzenia, a równocześnie należy obliczyć i potrącić za mało pobrany podatek w miesią-

cach grudzień 1935 r. — kwiecień 1936 r., jeżeli on w tych miesiącach był obliczony według stopy procentowej, przypadającej od sumy faktycznie wypłaconej w poszczególnych miesiącach.

Tę samą zasadę należy stosować także i wówczas, gdy wypłata wyrównania następuje nie jednorazowo, lecz w ratach.

C) Zasadę przytoczoną pod B) należy stosować również w wypadkach wypłacania wyrównania wynagrodzenia za ubiegłe miesiące, np. spowodu wygrania skargi o wyższy wymiar emerytury.

Wkońcu Ministerstwo Skarbu podkreśla, że ulgi przyznane w niniejszym punkcie odnoszą się tylko do stałych miesięcznych wynagrodzeń, natomiast nie mają zastosowania do wypłat wszelkiego rodzaju zaległych i bieżących wynagrodzeń jednorazowych, tantjem, prowizyj i t. p., które powinny być opodatkowane ściśle według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r.

do art. 5 ustęp (1).

12) Specjalny podatek, podobnie jak podatek dochodowy, pobiera się drogą potrącenia przy wypłacie wynagrodzenia. O ile płatnik pobiera w ciągu miesiąca raz tylko wynagrodzenie, sprawa nie przedstawia żadnych wątpliwości. Jeżeli natomiast płatnik w ciągu miesiąca pobiera wynagrodzenie w kilku terminach np. 8-go, 15-go i 24-go, wybór sposobu i terminu potrącenia podatku pozostawiony jest wolnej woli pracodawcy. Pracodawca może zatem, jeżeli zgóry wie ile wyniesie łączne wynagrodzenie pracownika w danym miesiącu, potrącić mu cały podatek przy wypłacie pierwszego wynagrodzenia, może to zrobić przy wypłacie drugiego, lub nawet ostatniego wynagrodzenia, może wreszcie potrącać odpowiednią część specjalnego podatku przy każdorazowej wypłacie — wogóle może czynić tak jak jemu i pracownikowi wygodniej, byle najpóźniej przy ostatniej wypłacie sprawa potrącenia całego specjalnego podatku **od łącznej sumy wszystkich wypłacanych płatnikowi w tym miesiącu wynagrodzeń,** była definitywnie załatwiona, a potrącony podatek został wpłacony do dnia 7-go następnego miesiąca.

13) Osoby, których wynagrodzenia wolne są od potrąceń z tytułu podatku dochodowego i opłat emerytalnych lub składek ubezpieczeniowych a obciążone są wyłącznie opłatami na rzecz Funduszu Pracy, opłacają specjalny podatek według skali określonej w pkt. 1). Przez określenie „wynagrodzenia wolne od państwowego podatku dochodowego" rozumieć należy również wynagrodzenia wolne od tego podatku tylko z tego względu, że nie przekraczają ustalonego ustawą minimum egzystencji, a zatem wynagrodzenia nieprzekraczające w stosunku rocznym — o ile chodzi o grudzień 1935 r. — sumy 2.500 zł, a o ile chodzi o czas od 1 stycznia 1936 r. — sumy 1.500 zł np. od emerytury w wysokości 120 zł miesięcznie, która jako nieprzekraczająca w stosunku rocznym sumy 1.500 zł, jest należna od podatku dochodowego, a nie podlega też potrąceniu z tytułu opłat ubezpieczeniowych i emerytalnych, podatek specjalny należy potrącić według skali p. 1) art. 5 ust. 1).

do art. 5 ustęp (4).

14) Znaczenie tego przepisu obrazuje przykład następujący: Pracownik od jednej władzy asygnującej pobiera dwa wynagrodzenia po 300 złotych miesięcznie, razem złotych 600. Z tych jedno wolne jest od podatku dochodowego i opłat emerytalnych (ubezpieczeniowych), drugie podatkowi i opłatom podlega. Podatek obliczyć należy w sposób następujący: Stopa procentowa dla sumy 600 złotych według skali pierwszej wynosi 14%, według skali drugiej 10%. Do pierwszych 300 złotych należy więc zastosować stopę procentową 14%, do drugiej 10%. Podatek będzie więc wynosił: od pierwszych 300 złotych — 14% czyli 42 złote, od drugich 300 złotych — 10% czyli 30 zł, razem 72 złote.

do art. 7.

15) Władze, urzędy, przedsiębiorstwa i t. p., które na podstawie dotychczasowych zarządzeń korzystają ze zwolnienia od przedkładania władzom skarbowym odpisów list płacy w związku z poborem podatku dochodowego według działu II ustawy, korzystają z takiego samego zwolnienia również w odniesieniu do podatku specjalnego.

16) Wszystkie inne władze, urzędy, przedsiębiorstwa i t. p. winny równocześnie z wpłatą potrąconego podatku specjalnego przedkładać albo odpisy listy płacy, albo wykazy według wzoru, obowiązującego w odniesieniu do podatku dochodowego z dz. II. Odpisy list płacy będą wówczas tylko uznane za wystarczające, jeżeli będą zawierały conajmniej następujące rubryki: imię i nazwisko płatnika, wysokość łącznego wypłaconego w miesiącu wynagrodzenia brutto, tak w gotówce jak i w naturze, suma potrąconego podatku.

Minister Skarbu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

39.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 stycznia 1936 r.

L. D. VI. 14586/4/35

w sprawie zaopatrzenia Izb i Urzędów Skarbowych w plomby.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 9 kwietnia 1935 r. L. D. VI. 3982/4/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 10, poz. 232), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego ponownie zawarła umowę z ważnością do dnia 30 czerwca 1936 r. z firmą „A. Wachstock" Pierwsza Krakowska Odlewnia Cynku i Metali w Krakowie, ul. Józefa 25 na dostawę i przetapianie w roku budżetowym 1935/36 plomb ołowianych do zamknięć urzędowych.

Wzory plomb rozesłane w czerwcu 1933 r. przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego Izbom Skarbowym i Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych mają nadal służyć jako wzory dla plomb dostarczanych przez firmę „A. Wachstock". Instrukcja Ministerstwa Skarbu z dnia 12 lipca 1933 r. L D. VI. 8329/4/33 w sprawie zaopatrzenia Izb i Urzędów Skarbowych w plomby ma w dalszym ciągu zastosowanie, jak również w dalszym ciągu obowiązują dołączone do tej instrukcji „Warunki Techniczne na dostawę plomb ołowianych z dnia 12 grudnia 1934 r. L. 10966/II.B.N.".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*

40.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1936 r.

L. D. I. 735/2/36

w sprawie wykonania Ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r. o amnestji (Dz. U. R. P. Nr. 1/36, poz. 1).

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 1/36 ogłoszona została ustawa z dnia 2 stycznia 1936 r. o amnestji.

W celu wykonania tej ustawy Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

A. I. Spośród przestępstw, do których stosuje się ustawa karna skarbowa, podlegają amnestji tylko przestępstwa wymienione w art. 2 ust. (2) pkt. 1 powołanej ustawy, jeżeli przestępstwa te zostały popełnione przed dniem 11 listopada 1935 r. Wszelkie inne przestępstwa, do których stosuje się ustawa karna skarbowa, są wyłączone spod amnestji na podstawie art. 6 ust. (1) pkt. 13.

Z przepisów art. 2 ust. (2) pkt. 1 powołanej ustawy o amnestji wynika, że chodzi tu nietylko o przestępstwa, przewidziane w samej ustawie karnej skarbowej, lecz również i o przestępstwa, przewidziane w innych ustawach skarbowych, które odwołują się do zasad ustawy karnej skarbowej (np. ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 170).

II. Amnestję stosuje się do przestępstw skarbowych porządkowych oraz do przestępstw, określonych w art. 49 § 2, w art. 60 w związku z art. 57 § 1, w art. 67 § 3, w art. 69, w art. 92 § 1 i w art. 96 ustawy karnej skarbowej **niezależnie od rodzaju i wysokości zagrożenia karnego za te przestępstwa.**

Inne przestępstwa skarbowe, wymienione w art. 2 ust. (2) pkt. 1 ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r., podpadają pod działanie amnestji w **ograniczonym zakresie,** a mianowicie:

1) przestępstwa, polegające na uszczupleniu dochodu skarbowego, jeżeli podstawa wymiaru kary nie przekracza 200 złotych;

2) przestępstwa, polegające na naruszeniu zakazu przywozu, wywozu lub przewozu towaru, jeżeli wartość towaru nie przekracza kwoty 500 złotych;

3) przestępstwa, za które grozi wyłącznie zasadnicza kara pieniężna do 1.000 złotych;

4) przestępstwa, określone w art. 57 § 3 u. k. s., jeżeli przestrzeń gruntu nie przenosi dwóch metrów kwadratowych;

5) przestępstwa, określone w art. 114 u. k. s., jeżeli loterję urządzono i prowadzono na cele społeczne;

6) przestępstwa, określone w art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 797), a polegające na nabyciu bez zezwolenia sztucznych środków słodzących, jeżeli ilość nabytych środków nie przekracza dwóch **gramów.**

W myśl przepisów przytoczonych wyżej pod pkt. 1 podlegają amnestji przestępstwa, polegające na uszczupleniu dochodu skarbowego, choćby uszczuplenie to było połączone z naruszeniem zakazu przywozu, wywozu lub przewozu towarów, albowiem i w tych przypadkach za podstawę wymiaru kary przyjmuje się uszczuplona należność skarbowa.

Natomiast przepisy wymienione w art. 2 mają na względzie przestępstwa, polegające wyłącznie na naruszeniu zakazu przywozu, wywozu i przewozu towarów, albowiem tylko w tych przypadkach za podstawę wymiaru kary przyjmuje się wartość towaru.

Przestępstwa, wymienione wyżej pod pp. 1—3, **wyłącza się** spod amnestji, jeżeli przestępstwa te są zagrożone, oprócz kar majątkowych, ponadto zasadniczemi karami pozbawienia wolności, choćby ze względu na okoliczności obciążające, przewidziane w art. 24, 25, 27 — 29 u. k. s.

Art. 2 ust. (2) pkt. 1 l. b—d nie zawiera bowiem żadnych postanowień, dotyczących kar pozbawienia wolności, a jako przepis szczególny — nie podlega wykładni rozszerzającej.

III. Zasięg stosowania amnestji w granicach czasu zamyka się datą 10 listopada 1935 r., gdyż ustawa amnestyjna mówi o przestępstwach skarbowych, dokonanych przed dniem 11 listopada 1935 r., a więc do godziny 24-ej z 10 listopada 1935 r. na 11 listopada 1935 r. Niezakończone przed tym terminem przestępstwa trwałe i ciągłe nie podpadają pod działanie amnestji, choćby przestępstwo trwałe lub pewne ogniwa przestępstwa ciągłego popełnione zostały przed 11 listopada 1935 r. (Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego, Izby II Karnej, wyd. urzędowe Nr. 344/29 i 83/34).

IV. Jakkolwiek ustawa amnestyjna mówi o przestępstwach dokonanych, to jednak nie ulega wątpliwości, że dotyczy ona również i przestępstw, ukończonych w stadjum usiłowania.

Amnestję stosuje się nietylko do bezpośredniego sprawcy przestępstwa, lecz również i do uczestników przestępstwa (podżegacza i pomocnika). Z dobrodziejstwa amnestji pośrednio korzysta także osoba trzecia — odpowiedzialna majątkowo za kary pieniężne, nałożone na sprawcę lub uczestnika przestępstwa; z chwilą bowiem darowania kary sprawcy lub uczestnikowi przestępstwa, odpowiedzialność posiłkowa gaśnie.

Ustawa amnestyjna mówi tylko o karach, a więc nie obejmuje ani odszkodowań, orzekanych w trybie postępowania administracyjnego, ani też nie wyłącza możliwości orzekania przepadku przedmiotów i narzędzi przestępstwa (art. 17 i 18 u. k. s.) tytułem środka zabezpieczającego (art. 2 ust. 3 ustawy o amnestji).

Narzędzia przestępstwa, jako ułatwiające powrót do przestępstwa, powinny ulec bezwzględnie przepadkowi tytułem środka zabezpieczającego. Natomiast tytułem środka zabezpieczającego powinny być uznane za przepadłe tylko te przedmioty niewątpliwie pochodzące z przestępstwa, których zwrot byłby naruszeniem zakazów ustawowych, a więc wszelkie niewątpliwie pochodzące z przestępstwa przedmioty, których wypuszczenie do wolnego obrotu stanowiłoby naruszenie ograniczeń przywozowych, ustanowionych w stosunku do zagranicy lub Wolnego Miasta Gdańska, albo których obrót wewnątrz kraju jest ograniczony. Wszelkie zaś inne przedmioty pochodzące z przestępstwa mogą ulec przepadkowi tytułem środka zabezpieczającego tylko wówczas, jeżeli na nich ciążą należności skarbowe, a strona nie zgadza się na zapłacenie tych należności. Przytem zaznacza się, że kara z art. 19 u. k. s., orzekana w pewnych przypadkach, zamiast konfiskaty przedmiotów przestępstwa, z istoty swej nie mogłaby przybrać charakteru środka zabezpieczającego, a więc orzekanie tej kary w sprawach o przestępstwa skarbowe, podlegające amnestji, jest niedopuszczalne.

Amnestja nie zwalnia od obowiązku zapłacenia uszczuplonej przez przestępstwo należności skarbowej, chyba że przedmiot przestępstwa uległ przepadkowi tytułem środka zabezpieczającego.

Wszelkie przedmioty, zajęte w sprawach o przestępstwa skarbowe, podlegające amnestji, tytułem zabezpieczenia kar pieniężnych (art. 150 i art. 155 § 3 u. k. s.) podlegają zwrotowi właścicielom lub osobom, u których je zajęto.

V. Zastosowanie amnestji do przestępstw skarbowych w myśl ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r. ma ten skutek, że postępowania w sprawach o te przestępstwa nie wszczyna się, postępowanie wszczęte podlega umorzeniu, kary zaś niewykonane w całości lub w części darowuje się.

Nakaz niewszczynania postępowania nie wyłącza jednak możliwości przeprowadzenia dochodzeń, niezbędnych do ustalenia rozmiarów przestępstwa lub innych okoliczności, potrzebnych dla oceny, czy przestępstwo podpada pod działanie ustawy o amnestji. Np.: należy ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej, jeżeli chodzi o przestępstwo, polegające na uszczupleniu dochodu skarbowego; w sprawach o przestępstwa z art. 114 u. k. s. powinna być wyjaśniona kwestja, czy loterję prowadzono na cel społeczny. Tak samo w sprawach już wszczętych, lecz jeszcze nie rozstrzygniętych, jeżeli zebrany materjał w sprawie nie wystarcza do oceny, czy przestępstwo podpada pod działanie ustawy amnestyjnej, należy materjał ten odpowiednio uzupełnić przed rozstrzygnięciem sprawy.

VI. Nie podlegają zwrotowi kwoty pobrane tytułem kar pieniężnych przed wejściem w życie ustawy o amnestji, nie wyłączając i kwot, wpłaconych tytułem dobrowolnego poddania się karze, choćby jeszcze nie zostały doręczone oskarżonym pisma, zezwalające na dobrowolne

poddanie się karze. Doręczenie bowiem takiego pisma powoduje jedynie przerachowanie na dochód Skarbu wpłaconej już tytułem kary kwoty, zaś przerachowanie to nie powinno być traktowane, jako wykonanie kary.

Zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze nie mogą być wszakże uwarunkowane podwyższeniem przez oskarżonych zaofiarowanych i wpłaconych już tytułem kary kwot, t. zn. nie powinny obciążać ich żadną dopłatą.

B. I. W myśl art. 15 ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r. amnestję stosuje władza, przed którą toczy się postępowanie, albo władza zarządzająca wykonanie orzeczenia, jeżeli nie zastosowano jej już przy wydaniu orzeczenia.

Jeżeli więc chodzi o postępowanie w sprawach należących do właściwości władz skarbowych — organami, powołanemi do stosowania amnestji, są władze skarbowe, uprawnione do orzecznictwa, a nie organy wykonawcze władz skarbowych. Umorzenie powinno nastąpić zurzędu, w każdem stadjum postępowania, przyczem uprawnione do orzecznictwa władze skarbowe I instancji obowiązane są umorzyć postępowanie:

a) w sprawach jeszcze nierozstrzygniętych, choćby sprawy te należały do właściwości sądowej lub do właściwości władz skarbowych II instancji, jeżeli jeszcze nie przekazano tych spraw do sądu lub do wyższej instancji skarbowej;

b) w sprawach rozstrzygniętych nieprawomocnie przez władzę skarbową I instancji, a nieprzekazanych jeszcze wyższej instancji skarbowej lub sądowi na skutek złożonego przeciw orzeczeniu środka.

Ponadto władze skarbowe I instancji, zarządzające wykonanie prawomocnych orzeczeń karnych, obowiązane są, — po stwierdzeniu, iż sprawa, będąca przedmiotem orzeczenia, podlega amnestji — pozostawić bez wykonania wymierzone w tem orzeczenia kary, jeżeli zaś na podstawie tego orzeczenia wykonanie kary już rozpoczęto — należy natychmiast zarządzić wstrzymanie wykonania kary. Wyjątek jednak stanowi orzeczona prawomocnie konfiskata narzędzi i przedmiotów przestępstwa, która, mimo zastosowania amnestji, utrzymuje się w mocy, jeżeli te narzędzia i przedmioty podlegają przepadkowi tytułem środka zabezpieczającego.

II. Władze skarbowe II instancji stosują amnestję w należących do ich właściwości rzeczowej sprawach, które znajdowały się w postępowaniu tych władz po wejściu w życie ustawy amnestyjnej. Gdyby jednak okazało się, że władza skarbowa II instancji w orzeczeniu wydanem już po wejściu w życie ustawy amnestyjnej nie wypowiedziała się wogóle w kwestji amnestji— władza skarbowa, wykonywająca orzeczenie, powinna samodzielnie zbadać i ustalić okoliczności istotne dla zastosowania amnestji, a w razie stwierdzenia tych okoliczności — przedstawić sprawę władzy skarbowej wyższej instancji.

III. Umarzając postępowanie karne na mocy ustawy amnestyjnej, władza skarbowa wydaje postanowienie, w którem — w miarę potrzeby—orzeka o przepadku narzędzi i przedmiotów przestępstwa tytułem środka zabezpieczającego. Odpis tego postanowienia doręcza się **oskarżonemu**, który w terminie siedmiodniowym od daty doręczenia odpisu postanowienia może złożyć zażalenie do władzy skarbowej wyższej instancji, która zażalenie to rozstrzyga ostatecznie (art. 17 ustawy o amnestji). Jeżeli jednak postępowanie karne umorzono, to postanowienie władz skarb. w tej części nie podlega zaskarżeniu (art. 11 ust. (2) ustawy o amnestji).

IV. O darowaniu kary na mocy amnestji w sprawach zakończonych prawomocnie władza skarbowa I instancji sporządza notatkę w formie deklaracyjnego stwierdzenia, którą dołącza do akt sprawy. W notatce tej zaznacza się również w miarę potrzeby, że orzeczenie o konfiskacie zmieniło swój charakter z kary na środek zabezpieczający. Jeżeli amnestję stosuje dopiero władza wykonywująca orzeczenie karne, należy o darowaniu kary zawiadomić **skazanych**, w stosunku zaś do skazanych osadzonych w areszcie, należy niezwłocznie zarządzić wypuszczenie ich na wolność; ponadto należy niezwłocznie wycofać wszelkie zarządzenia, wydane w celu przymusowego ściągnięcia kar pieniężnych.

Wreszcie zaznacza się, że gdyby okazało się, iż władze sądowe stosują amnestję do przestępstw, objętych ustawą karną skarbową, w zakresie szerszym niż przewidziany w niniejszym okólniku, władze skarbowe powinny przeciw postanowieniom władz sądowych założyć środki prawne, określone w art. 16 ustawy z dnia 2 stycznia 1936 r.

V. Sprawy, w których z mocy ustawy o amnestji umorzono postępowanie karne lub darowano kary — podlegają wykreśleniu z rejestrów karnych.

VI. O wykonaniu ustawy amnestyjnej w myśl powyższych wyjaśnień należy przedstawić Ministerstwu do dnia 1 kwietnia r. b. sprawozdanie z podaniem ilości spraw, do których zastosowano amnestję, zarówno w postępowaniu przed władzami sądowemi jak i skarbowemi w/g rodzajów spraw, wymienionych w art. 2 ust. 2 pkt. 1 tej ustawy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

41.
OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1936 r.

L. D. III. 18138/3/35

w sprawie przechowywania papierów wartościowych w kasach urzędów skarbowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł, do Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych i Urzędów Celnych.

W czasie rewizji w jednej z kas urzędów skarbowych stwierdzono niezgodność rodzajów i numerów papierów wartościowych, znajdujących się w skarbcu, z odpowiedniemi pozycjami zapisów w księdze papierów wartościowych. Ujawnienie tych niewłaściwości wywołało w konsekwencji konieczność ustalania właściwego stanu rzeczy na podstawie oryginalnych dowodów kasowych, znajdujących się w posiadaniu władz dysponujących.

W celu zapobieżenia podobnym niewłaściwościom, Ministerstwo Skarbu zarządza zwracanie bacznej uwagi, aby delegowani urzędnicy z całą ścisłością sprawdzali w czasie rewizji kas zgodność zapisów w księdze papierów wartościowych ze znajdującemi się w skarbcu papierami wartościowemi: co do rodzaju i ilości odcinków papierów wartościowych i ilości kuponów. Przy sprawdzaniu obligacyj państwowych pożyczek premjowych należy nadto sprawdzać numery (serje) obligacyj.

W księdze papierów wartościowych na kontach poszczególnych władz dysponujących delegaci Izby (Dyrekcji Ceł, Wydz. Skarbowego) winni wszystkie, dokonane w czasie między kolejno przeprowadzanemi rewizjami kasy poprawki, dotyczące rodzaju papierów, ilości odcinków i ilości kuponów, tudzież numerów obligacyj państwowych pożyczek premjowych, szczegółowo omawiać ze wskazaniem pozycji księgi papierów wartościowych i rodzaju poprawek.

Kierownik działu rachunkowo - kasowego i skarbnik kasy mają obowiązek sprawdzenia przy składaniu papierów wartościowych do skarbca zgodności zapisów w księdze papierów wartościowych z deklaracjami płatników, zawierającemi szczegółowy wykaz złożonych papierów wartościowych, tudzież z samemi papierami wartościowemi i stwierdzenia tego podpisami w odpowiedniej przedziałce (przedziałce 4).

Poprawki w księdze papierów wartościowych mogą być dokonywane w dniu przyjęcia papierów przez kasę tylko w celu przywrócenia zgodności zapisów z deklaracją płatnika, przyczem poprawki takie winny być szczegółowo omówione i stwierdzone datą ich dokonania oraz podpisami kierownika działu i skarbnika.

Po odesłaniu deklaracji do władzy asygnującej, poprawki, dotyczące rodzaju papierów, numerów obligacyj państwowych pożyczek premjowych i ilości kuponów, mogą być dokonywane wyłącznie na podstawie pisemnego oświadczenia deponenta i potwierdzenia władzy dysponującej, które to dokumenty powinny być przechowywane w kopercie, razem z papierami wartościowemi.

Przy przenoszeniu niezrealizowanych pozycyj do nowej księgi papierów wartościowych, należy zgodność przeniesień z poprzednią księgą oraz ewent. poprawki stwierdzać datą i podpisem delegata Izby Skarbowej (Dyrekcji Ceł, Wydziału Skarbowego).

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
w sprawie płatności podatków w m-cu styczniu 1936 r.

W styczniu płatne są podatki następujące:

1) do 15 stycznia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935, w wysokości podatku przypadającego od obrotu, osiągniętego w grudniu 1935 r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 stycznia — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w miesiącu grudniu 1935 r.

3) do 31 stycznia — IV rata podatków: od nieruchomości, od lokali i od placów budowlanych za rok 1935;

4) do 7 stycznia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w grudniu 1935 r.;

5) do 5 stycznia — podatek od energji elektrycznej, pobranej przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 do 31 grudnia 1935 r.; do 20 stycznia, tenże podatek pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni stycznia 1936 r.

Nadto płatne są zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w styczniu, oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.